

A Szabadság

XVIII. ÉVFOLYAM

6. SZÁM

2006. február 10.

Ára: 115,- forint

MUNKÁSPÁRTI HETILAP

Életet a parlamentbe!

Fel vannak háborodva az urak! Hogy a Munkáspárt munkásokat, parasztokat, alkalmazottakat és kisvállalkozókat akar küldeni a parlamentbe. Mert szerintük holmi henteseknek, bádogosoknak és mindenféle lecsúszott szegény embernek semmi keresnivalója nincs ott. Ahol pedig szerintünk politika címén úri móka játszódik immáron tizenhat éve.

Bizony, uraim! Mi a nép fiait akarjuk az ország házába küldeni. Azokat, akiket eddig nem képviselt senki! Egyszerű embereket, akiknek legalább annyi, ha nem több sütnivalójuk van, mint az országot a csőd szélére taszító eddigi úgynevezett „szakértőknek”. Bátor embereket, akik szembeszállnak a korrupcióval és kiállnak a sajátjaik érdekében. Elhivatott képviselőket, akiknek a népszolgálatuk előbbre való minden profittal, haszonnal.

A mindennapok valóságát

Mert a Magyar Köztársaság parlamentje már régen nem képviseli a népet. Csakis saját magát és az úgynevezett „elitet”. És mint ilyen, a való élettel elrugaszkodott testületnek, lényegében már szinte semmi köze sincs a magyar valósághoz. Ahhoz, ami oda-lenn folyik az országban. Ezért tulajdonképpen már nem más, mint egy élettelen vízfej az ország testén.

De most itt lesz a lehetőségünk arra, hogy egy kis életet vigyünk be az ország házána díszes falai közé. Mégpedig úgy, hogy olyan emberek-

re szavazunk, akik közülünk valók. Bevisszük velük a mindennapok valóságát a Magyar Törvényhozásba, amelyre már a műgy is ráfér a vérfrissítés.

Bizony, munkásokat akarunk a parlamenti ülésteremben látni! Olyanokat, akik ismerik a hajnali ingázó vonatokat, a jeges síneken csikorgó korai villamosokat. A süvöltő szélben csapkodó csákányt, az ástót, a kalapácsot. Ismerik milyen az, amikor az embernek sosincs elég pénze. Bármilyen sokat dolgozik, akármilyen jól, még a lakása rezsijét is alig tudja fizetni. És négy éhes szájat kell táplálnia nap mint nap. S közben teljesen tisztában van azzal, hogy a munkája értékének az oroszlánrészét a munkahelyének tulajdonosai vágják zsebre. Akiknek nem az a gondjuk, hogy mit egyen a gyerek, hanem az, hogy milyen új autót vásároljanak.

Munkásokat akarunk a parlamentbe. Akik ismerik a mindennapok megaláztatásait. A tőkés pökhendiségét és a rabszolgalétet, s az örökös félelmet az elbocsátásoktól.

(Folytatás a 3. oldalon)

„Most ne törődjünk semmi mással, csak a kopogtatócédula-gyűjtéssel!”

Lapunk a hét néhány fontos eseményéről és a Munkáspárt feladatairól kérdezte Thürmer Gyulát, a Magyar Kommunista Munkáspárt elnökét.

– A múlt hét fejleménye, hogy a Baranya megyei bíróságon bejegyezték a Fratanolo-féle pártot, és ugyancsak ezen a héten az Országos Választási Bizottság is nyilvántartásba vette őket „Magyarországi Munkáspárt 2006” néven. Az OVB által tudomásul vett rövidítésük: „Munkáspárt 2006”. Mit tesz a Munkáspárt ebben a helyzetben?

– A Munkáspárt érdeke az, hogy mi bejussunk a parlamentbe és ezt senki se gátolhassa meg. Nyilvánvaló, hogy egy hasonló nevű párt megjelenése zavart okozhat. Kis szervezettről van szó, ezért nem kell túlbecsülnünk ezt a zavart, de kétségteljesen zavart okozhat. Az érdekeinket a lehetőségek szerint megvédjük. Ezért a Legfelsőbb Bíróságon fellebbeztünk az OVB döntése ellen. A törvény erre ad lehetőséget. A mi véleményünk szerint a két párt neve így nagyon hasonló, és megtevesztheti a választókat. Gondolom, ha Szili Katalin ki lépne az MSZP-ből és csinálna egy pártot „Magyarországi Szocialista Párt – 2006” néven, és a rövidítése pedig MSZP – 2006 lenne, az MSZP hevesen tiltakozna. És joggal, mert az is megtevesztené a választókat. Most várjuk a Legfelsőbb Bíróság döntését, ami a közeli napokban meglesz.

– Mi tesznek a Fratanolo-féle szervezet bejegyzése ellen?

– A Baranya megyei bíróság döntése ellen felülvizsgálatot

kérünk. Jogilag erre van lehetőség. Megítélésünk szerint sérti a törvényt, ha egy pártot megtevesztő módon hasonló névvel jegyeznek be. Ez a jogi folyamat elindult, de nem valószínű, hogy egyhamar döntés lenne.

– A Fratanolo-féle szervezet azzal válaszolt a Munkáspárt lépésére, hogy nyilatkoztak az MTI-nek, miszerint a Munkáspárt elnöke „a baloldal ellen kampányol”, és „bíróságon kísérel meg ellehetetleníteni baloldali vetélytársát”. Mi a véleménye erről?

– Ha valaki sok kárt okozott a baloldalnak, akkor ez éppen Fratanolo-féle csapat. Az emberek pontosan emlékeznek az igazságra. Fratanolo és társai voltak azok, akik a polgári bíróságot használták fel a Munkáspárt gyengítésére. Erkölcsei alapjuk nulla!

– Politikailag hogyan értékeli a kialakult helyzetet?

– A helyzet teljesen nyilvánvaló. Az MSZP és Fidesz között élet-halálharc folyik. Miért? A hatalomért! Az MSZP meg akarja védeni a hatalmát, a Fidesz meg hatalomra akar jutni. A közvélemény-kutatók szerint a héten az MSZP-nek 29 százaléka volt, a Fidesznek 32. A különbség kicsi, ezért sem Gyurcsány, sem Orbán nem alhat nyugodtan. Ilyen kis különbség mellett sem a Fidesz, sem az MSZP nem örül annak, ha vannak olyan független pártok, amelyek az ő szava-

zóikból vehetnek el. A Fidesz a lehetséges partnereket szövetségesként a saját táborába állítja. Ez történt például a múlt héten a Vállalkozók Pártjával.

Az MSZP taktikáját régen ismerjük. Ők megpróbálták felmorzsolni bennünket, és kiérszokolni azt, hogy a Munkáspárt támogassa az MSZP-t a választásokon. Nem engedünk, és megvédjük a pártot! Nem vagyunk könnyű helyzetben, mert a pártellenzék őt meggyében szétverte a pártot, de mint ismeretes, újra megszerveztük a megyei szervezeteket. Az MSZP most aggódhat és aggódik is, hogy a Munkáspárt sok szavazatot vesz el tőlük.

– Mondhatjuk, hogy a Fratanolo-féle párt az MSZP-t támogatja?

– Mondhatjuk, mert így van. A programjukban szó szerint benne van, hogy céljuk a jobboldal, azaz a Fidesz hatalomra jutásának megakadályozása. Nem kell nagy ész ahhoz, hogy belássuk: ez csak úgy megy, ha

az MSZP nyer a választásokon.

– Vannak, akik szerint az MSZP támogatja a Fratanolo-féle pártot a választásokon, például kopogtatócédulákkal?

– Ezt én nem tudom megmondani. Lehet, hogy így van. Tegyük fel a kérdést úgy, hogy mi jó az MSZP-nek? A Fratanolo-féle párt léte nyilvánvalóan jó az MSZP-nek, mert zavart okozhat a választásokon. Zavart okoz, és ezzel nekünk, a Munkáspártnak árt. Az viszont nem lehet érdeke az MSZP-nek, hogy kopogtatócédulákat gyűjtsön a Fratanolo-féle pártnak, mert akkor nem csak tőlünk, a Munkáspárttól vehetnek el szavazatot, hanem az MSZP-től is.

– Hol okozhat zavart a két párt hasonlósága?

– Azokban a megyékben, ahol a Fratanolo-féle pártnak jók a pozíciói. A megtevesztés lehetősége éppen abban van, hogy az egyszerű választó odaadja nekik a kopogtatót, mert azt hiszi, hogy mi, a tényleges Munkáspárt jöttünk. Ettől azonban nem kell megijedni. A mi pártunk összehasonlíthatatlanul erősebb. Többen vagyunk, mi fogunk előbb eljutni a választókhoz. Legyünk gyorsabbak, mint ők, de legyünk gyorsabbak az MSZP-nél is. Arra kérem elvtársainkat Baranyában, Bácsban, Hevesben, Somogyban, Vasban, hogy őrizzék meg higgadságukat. Ne törődjenek azzal, hogy mit terjesztenek az ellenfelek, egyet tegyenek: gyűjtsék a kopogtatókat!

(Folytatás a 4. oldalon)

VÁLASZTÁSOK 2006

ÍRÁSAINKBÓL:

- Bemutatkoznak a képviselőjelöltek – A város pereméről; Az ország tükörképei vagyunk
- A Munkáspárt képviselőjelöltjei az országgyűlési választókerületekben (4., 5. oldal)

- Kampánykezdet Kőbányán

- Alakuló ülés Egerben

- Rajt Pest megyében

(8. oldal)

ISMÉT MOLDOVA!

ELŐZETESEN CSAK A SZABADSÁGBAN

Örömmel tudatjuk, hogy március közepén megjelenik **Moldova György ÉJFÉLI NAPSÜTÉS** (Szatírák és karcolatok) című műve, amelyből a szerző jóvoltából ismét csak A Szabadság hasábjain olvashatnak előzetesen részleteket e heti számunktól. (Múlt heti beharangozónkban sajnálatosan elírtuk a könyv címét. Az írótól és olvasóinktól elnézést kérünk!)

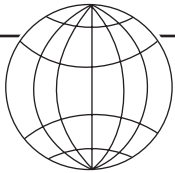

TARTSANAK VELÜNK, OLVASSUNK EGYÜTT!

A Munkáspárt
12 pontja a
parlamenti
választásokra

1. Munkát mindenkinek!

2. Új munkatörvénykönyvet a munkás, a dolgozó védelmére!

EZ TÖRTÉNT a nagyvilágban

Február 1. Szinte vallásháború robbant ki a muszlim világ és Dánia között, miután egy koppenhágai lap az iszlám hívők szerint szentségtörő karikatúrákat közölt Mohamed profétáról. Szaúd-Arábia bezárta koppenhágai nagykövetségét és bojkottot hirdetett a dán termékekre, s több országban erőszakos megmozdulások zajlottak. Eközben nagy európai lapok sorra megjelentetik a rajzokat, így állva ki a sajtószabadság védelme mellett.

Február 2. Nem tekinti Kínát többé katonai fenyegetésnek – így döntött hivatalosan a japán kormány. Ez békülékeny lépés a japán külügyminiszter decemberi Kína-ellenes figyelmeztetése után. A minisztertanács mostani állásfoglalása szerint egy fenyegetés akkor valós, ha egy ország nem csak képes lerohanni egy másik államot, de szándékában is áll.

Február 3. A katolikus egyház nem szólhat bele a politikába – így foglalt állást a pápa. Egyházügyi szakértők szerint a Vatikán XVI. Benedek trónra kerülésével szigorúbban lép fel a politikai életbe túlzottan belemerülő papokkal szemben. Január elején például a Szentszék közleményben szigorította meg a papok részvételét a lengyelországi közéletben. Vajon lesz-e ennek hatása Magyarországon, közvetlenül a választások előtt?

Február 4. Bevándorlókat csábítana Horvátországba a zágrábi kormány, hogy ne csökkenjen tovább az ország lélekszáma. Főleg Ukrajnából, Romániából, Bulgáriából, Bosznia-Hercegovinából és Szerbiából számítanak mintegy 15 ezer új polgárra évente (főleg fiatal, képzett, horvátul beszélőkre), akik segítenének megakadályozni a 4,5 milliós népesség további fogyását.

Február 5. A különböző nemzetek hatását vizsgálta más országokra a BBC 33 ország polgárainak véleménye alapján. A megkérdezettek zöme elítélően nyilatkozott Iránról, a negatív lista második helyén pedig az USA végzett, amely megítélése sokat romlott tavaly óta, a szövetséges országokban is. Az európai kontinens világot befolyásoló szerepéről összességében sehol sem nyilatkozott elítélően.

Február 6. Felbomlott a szlovák kormánykoalíció, miután a két jobboldali párt egyike, a Kereszténydemokrata Mozgalom (KDH) bejelentette kilépését. Okként az általuk benyújtott, ám az Európai Bizottság által bírált tervezet elutasítása szolgált. A javaslat lehetővé tette volna, hogy az orvosok lelkiismereti okokból megtagadják abortusz végzését. A kormányzszakadás fő indítéka, hogy mindkét jobboldali párt az őszi parlamenti választások vezető ereje kíván lenni.

Február 7. Közel az alternatív energia korszaka – ezt hangoztatta Bush amerikai elnök évértékelő beszédében, ám szakértők szerint a kőolaj, a szén és a földgáz még évtizedekig nélkülözhetetlen marad. Jelenleg ez a három energiaforrás fedezi a világ igényeinek 88 százalékát. Ígéretes út lehet a korlátlanul hozzáférhető hidrogén felhasználása, megfelelő technológia kidolgozása esetén.

Bush új háborút akar

A Jyllands-Posten nevű dán napi lap nemzetközi botrányt idézett elő. A lap tavaly szeptember 30-án tizenkét „szatirikus” rajzot jelentett meg Mohamed arcai címen. A Magazinét norvég újság január 10-én ugyancsak közölte a karikatúrákat. Miután az iszlám hagyományok tiltják Mohamed bármilyen ábrázolását, még a tiszteletteljes is, az úgy óriási nemzetközi botrányt kavart. Számos iszlám országban tiltakozó megmozdulásokat tartottak, dán zászlókat égettek, és bojkott alá vették a dán termékeket. Több iszlám ország, köztük Szíria is bejelentette, hogy visszahívja koppenhágai nagykövetségét.

Az európai politikusok azal érvelnek, hogy sajtószabadság van, ez olyan európai érték, amelyet védeni kell. Nagy filozófiai vitákat kezdenek arról, hogy melyik értéket kell jobban védeni, a sajtószabadságot vagy a vallások tiszteletben tartásának elvét. Ez azonban csak a felszín, a lényeg egészen más.

A Nyugat elvesztette az Irak elleni háborút

De mi is rejlik az események mögött? Az Egyesült Államok mai vezetése, Bush elnök szinte vallásos elhivatottságot érez arra, hogy megszabadítsa a világot a gonosztól. Ennek eszöke a terrorizmus elleni háború. Bush becsapta saját népét és a világot, amikor Irak ellen háborút indított arra hivatkozva, hogy Irakban tömegpusztító fegyverek vannak. Ma már kiderült, amit akkor is tudtunk: Iraknak nem volt tömegpusztító fegyvere. Az egész mesére azért volt szükség, hogy Bush meggyőzze az amerikai törvényhozást és az amerikai közvéleményt arról, hogy Amerikának igenis pénzt és katonai életet kell áldoznia. Blair ugyanezt a dicstelen szerepet játszotta el Nagy-Britanniában, Gyurcsány Ferenc pedig Magyarországon. A magyar kormány ugyan az egészet magyarosan intézte, azaz, elég későn csatlakoztunk ahhoz, hogy semmi hasznunk ne legyen belőle, de elég korán falcoltunk le ahhoz, hogy az amerikaiakat is magunkra haragítsuk.

Mi történik ma Irakban? Hullanak az amerikai és angol katonák, ezerszámra pusztulnak el polgári áldozatok. Egy

iraki bábkormány igyekszik rákényszeríteni az amerikai gondolkodásmódot egy ősi arab országra. Nem megy! A Szaddam Husszein elítélésére összetakolt bíróságot nem is annyira Husszein replikái teszik neveltségessé, bár azok is, hanem az iraki ellenállás folyamatos katonai akciói. Amerika kiátkozhatja az iraki ellenállást, elátkozhatja őket, mint terroristákat, de nem tud mit kezdeni vele. Az USA elvesztette az iraki háborút. Irakból ki kell vonni a kétszáz ezer katonát. Az amerikaiak elmennek, az arab kultúra, az arab életmód pedig előtér majd az amerikaiak által ott hagyott anyagi és szelleme romok alól.

Háborút Irán ellen!

Bush ezt tudja. Az amerikai kormány úgy igyekszik menekülni a felelősség elől, hogy új célpontot keres, ezáltal Iránt. Ez azonban nehéz ügy. A világ közvéleményét nagyon nehéz meggyőzni. Különösen igaz ez az európai közvéleményre. Az iraki háború idején a német közvélemény megakadályozta, hogy Németország kormánya csatlakozzon az Irak elleni agresszióhoz. Az európai közvéleményt mehökkentik és zavarják ugyan az iráni elnök Izrael-ellenes kirohanásai, de azért joggal tesznek fel egy kérdést, amire sem Bush, se senki nem ad értelmes választ: ha Izraelnek szabad atomerőművel, sőt atomfegyverrel rendelkeznie, akkor Iránnak miért nem szabad?

Az európai kormányok hivatalos politikája a Közel-Kelet általános kérdéseiben is más, mint az amerikaiaké. Az USA

Felgyújtották a bejrúti dán konzulátust

egyértelműen Izrael mellett áll, az európai kormányok óvatosabbak, nem akarnak az arabok ellen tenni. Európában igen sok iszlám vallású ember él, ők is az EU polgárai, ezért a kérdésnek komoly belpolitikai oldala is van.

Hogy jön mindez a dán napilap Mohamed-rajzaihoz? Az USA érdeke ma az, hogy az európai közvéleményt maga mellé állítsa. Tudat alatt egy primitív üzenetet közvetítenek: az „európai kultúra, a keresztény-zsidó kultúra magasabb értékű, mint a primitív iszlám kultúra”. Az európai szabadságjogok fontosabbak, mint az arab népek hitének tiszteletben tartása. Az amerikaiak és európai segítőitársaik a fehér ember legprimitívebb és legközönségesebb érzését ébresztik és tudatosítják most. Az iszlám értékeinek semmibevételével azt sugallják, hogy mi fehérek külfölként vagyunk, mi bármit megengedhetünk magunknak. Amerika most nem azt mondja, hogy támogassátok a háborút. „Csak” azt mondja, hogy vesd meg az ellenfelet, tekintsd őket primitívnek, és éppen ezért legyőzhetőnek.

Magyarország érdeke a béke, nem a háború

A dolgok tehát nem véletlenek. Nem tudni, hogy a dán lap-

nak ki szolt, ki mondta, hogy közölkék le az otromba rajzokat. Azt sem tudni, hogy Magyarország ki szolt a Népszabadságnak és a Magyar Hírlapnak, hogy ők is tegyék közzé a Mohamed-rajzokat. Magyarország kis ország. Megtanulhattuk volna már ezerszer, hogy a nagyok játékát mi nem tudjuk befolyásolni. Az okos politika nem az, hogy újabb és újabb célpontokat keressünk, amiket jól körbe lehet nyaldosni, hanem a saját érdekeinket és csakis a saját érdekeinket kell képviselni. A nagyok átverték bennünket a Jugoszlávia elleni agresszió idején is. Átverték az Irán elleni agresszió idején is. A magyar értelmiség, a magyar média kifejezetten undorító szerepet játszott a Jugoszlávia elleni háború idején és az iraki háború idején, valami megmozdult az értelmiség egy részében, de a médiára ez nem hatott.

Most érdemes lenne nem elkövetni az eddigi hibát. A mi érdekünk nem az, hogy Amerika a keresztény-zsidó kultúra jegyében szétzúzza a tőle különböző civilizációkat és leigazza a világot, hanem az, hogy a világ népei békében éljenek, egymás kultúráját, történelmét, szokásait tiszteletbe tartva. Ez olyan felelősség, amiben mi, magyarok valamennyien osztozunk.

K. M.

HAMASZ-GYŐZELEM A PALESZTIN VÁLASZTÁSOKON

A január 25-én tartott választások felborították az előzetes papírformát, mert a szélsőséges iszlám szervezetnek tartott Hamasz 74 mandátumot szerzett a Fatah 45 helyével szemben a 132 fős palesztin parlamentben. Hanna Amerh, a kommunistákat tömörítő Palesztin Néppárt végrehajtó bizottságának tagja szerint az eredmény azt mutatja, hogy „a palesztinok változást követelnek és elutasítják a külső diktátumot”. A kommunista politikus hangsúlyozta, hogy „a pártnak a realitások figyelembevételével kell elemeznie a kialakult helyzetet”. A baloldali szervezetek meggyengültek, mert „a Fatah szövetségei voltak” és nem közös listán indultak. Amerh kijelentette, hogy a Hamasznak tudomásul kell vennie a Palesztin Hatóság szerződéses kötelezettségeit, és garantálnia az állampolgári jogok tiszteletben tartását.

Ury Avnery, a „Békét most” izraeli pacifista szervezet vezetője a párizsi l'Humanité munkatársának azt mondta, hogy „a győzelem elősegítheti, hogy a Hamasz a jövőben mérsékelt politikát folytasson”. Avnery szerint a legfrissebb felmérések azt mutatják, hogy az izraeliek nyolcvan százalékát támogatja a tárgyalásokat egy Fatah-Hamasz koalíciós kormánnyal, 39 százalékuk pedig egy tiszta Hamasz-kabinetet is. Az izraeli politikus szerint a választóknak csak mintegy húsz százaléka szavazott ideológiai

alapon a Hamaszra. A többség voksai tiltakozást jelentettek a Fatah korrump és tehetetlen rendszere ellen. A palesztinok úgy érzik, hogy a kormánypárt „nem törődött a gondjaikkal, a Hamasz pedig érzékenyebb az elvárásaik iránt”. Avnery azt állítja, hogy az öngyilkos merényletek leállításának egyik oka az, hogy a lakosság ellenzi a terrorista akciókat.

A terület adminisztratív székhelyén, Ramallahban működő Near East Consulting intézetnek a napokban közzétett adatai szerint a palesztinok 84

százaléka támogatja a békekötést Izraellel. A megkérdezettek 86 százaléka úgy vélekedik, hogy Mahmud Abbasnak maradnia kell az elnöki tisztségben, négyötödük azon a véleményen van, hogy Hamasz-Fatah koalíciós kormánynak kellene alakulnia. A válaszadók véleménye szerint a Hamasz legfontosabb feladatai: a korrupció elleni harc, a szegénység, a munkanélküliség csökkentése és a biztonság növelése. A lakosság világi szellemiségét és józanságát mutatta, hogy az iszlám törvénykezés, a saria bevezetését mindössze három százalékuk helyesli.

A győztes szervezet sikeréhez hozzájárult vezetőinek szerény életmódja, az idős Fatah-elithez képest magasabb iskolázottsága és a helyi közgazdaságban szerzett tapasztalataik. Számos Hamasz-aktivista az izraeli és a palesztin börtönöket egyaránt megjárta. A választások eredménye nemcsak politikai, hanem generációváltást is jelent. Az előző évtizedben az izraeliek a nacionalista Arafattal,

majd Abbasszal próbáltak egyezkedni, hogy megakadályozzák a radikális iszlám csoportok megerősödését. Az események azt mutatják, hogy ez a stratégia megbukott.

A mintegy három és fél milliós lakosság 48, a Gázai övezetben pedig 80 százaléka a szegénységi küszöb alatt él. A munkanélküliek aránya 27 százalék. A Világbank adatai szerint a GDP 934 dollár/fő a palesztin területeken, a külföldi segélyek volumene pedig 469 dollár/fő. A legnagyobb támogató, az Európai Unió tavaly 500 millió euró segélyt nyújtott. Az Európai Unió, az USA, Oroszország és az ENSZ alkotta „kvartett” képviselőinek londoni tanácskozásán elhatározták, hogy szüneteltetik a támogatások folyósítását, amíg a Hamasz nem mond le az erőszakról, és nem ismeri el Izraelt. Ehud Olmert kabinetje még „lebegtetni” a Palesztin Hatóságnak járó mintegy 45 millió dolláros adó-visszatérítés át-

utalását, ezért a közalkalmazottak nem kaptak fizetést.

Az Európai Parlament külpolitikai kérdésekről folytatott vitájában a baloldali frakció nevében Francis Wurtz felszólította az EU vezetőit, hogy „hallják meg végre a kilátástalan helyzetbe került palesztin társadalmat segélykiáltását”. Az EP határozata megállapította, hogy a „választások lebonyolítása demokratikusan történt” és „tiszteletben kell tartani az eredményt”. Továbbá „az EU kész minden olyan kormánnyal együttműködni, amelyik békés módszereket alkalmaz, és elítéli az erőszakot”.

A képviselők meghallgatták Leila Sahidot, Palesztina brüsszeli képviselőjét. Sahid asszony hangsúlyozta, hogy „a békefolyamat elvesztette minden hitelét”, a felelősség ezért főleg Izraelt, de a nemzetközi közösséget is terheli. A diplomata szerint az „EU a palesztinok és az arabok legfontosabb partnere”.

A Hamasz mérsékelt szárnya láthatólag hajlik a kompromisz-

szumra. A pragmatikus politikusnak tartott, a kormányfői tisztségre esélyes 43 éves Izmail Hanija a párt választási listájának a vezetője kijelentette, hogy „a politikai partnerségen alapuló széles koalíciós kormányt akarunk, szakemberek részvételével”. „Legfontosabb feladatunk, hogy a palesztinokat kivesszük a jelenlegi helyzetből”. A Hamasz két vezetője, Mahmud Zahar és Izmail Hanija Gázában találkozott Abbasszal és megegyeztek abban, hogy az új parlament első ülését február 16-án fogják tartani. A tanácskozáson megválasztják a törvényhozás elnökét, és a győztes szervezet megnevezi miniszterelnök-jelöltjét.

A Hamasz győzelme befolyásolhatja a március 28-ára kitűzött izraeli választások eredményét is. A különböző pártok vezetői ezért egyelőre elutasítják a Hamasszal való tárgyalásokat. Az új palesztin, illetve izraeli kormány megalakulásáig a két fél közötti kapcsolatokban lényeges fejlemény aligha várható.

Lengyel Ákos

Életet a parlamentbe!

(Folytatás az 1. oldalról)

Hisz szinte minden munkáscsaládnak szembe kell néznie a munkanélküliség problémájával. Akár a háborúban, ahol minden családban volt egy elesett áldozat... És parasztokat akarunk a parlamentbe! Olyan embereket, akik tudják, hogy milyen lóval szántani a XXI. században. Mert a traktor drága, az üzemanyag drága, és a kisgazdának nem éri meg gépet használni a nadrágszíjparcellákon. Olyan embert akarunk, aki tudja, milyen hajnalban ellátni az állatokat, már amennyi még megmaradt. Aki, tudja, hogy mi az a sarló, amivel még a parlagnyit is kiválóan le lehet kaszálni.

És kisvállalkozókat is szeretnénk ott látni. Akiket megnyomorítanak az adóterhek és tönkretesznek a multik. Akiknek hiába van egy kis üzletük, vagy műhelyük, ennek ellenére kis lakótelepi lakásban laknak, és úgy elborítják őket az adósságok, hogy alig marad pénzük a mindennapi megélhetésre.

Középvállalkozókat, akik már nem bírják a versenyt a külföldről beáramló minden technikai felszerelt nagytőkével. Akiket ugyanúgy nyomorít az adóhivatal, s küzdenek a multikkal, amelyeknek furcsamód nem kell annyi adót fizetniük, mint a honi vállalkozóknak.

Arányban a népességgel

A nép eredményes képviseletét csak azok tudják megfelelően ellátni, akik ott élnek az emberek között. A lakótelepeken, az apró kis lakásokban vagy a vidéki földes utcákban, és közvetlen közelből érzik át a nép szegénységét! Akik éppen ezért tudják, hogy mekkora baj van ebben az országban!

És legyenek arányban a képviselők a népességgel is. Romák, akik tudják, milyen egy elszeparált telepen élni. Vagy miért nincsenek az ülésteremben többen az itt élő szlovák, szerb, román vagy sváb nemzetiségűek, akik ugyanúgy szeretik ezt a hazát, mint bármelyikünk? Hiszen a magyar nép mindig is befogadó és toleráns volt, annak ellenére, hogy az uralkodó osztályok rendszeresen próbálták megosztani, s a kisebbségeket a többség ellen hangolni.

Am nemcsak a foglalkozás, a társadalmi hovatartozás és a nemzetiségi besorolás szerint kell megfelelő arányosságot gyakorolni a törvényhozásban! Hanem a testi állapot szerint is, bármilyen furcsán is hangozzék ez első hallásra.

Igen. Legyenek mozgássérültek is Magyarország parlamentjében! Olyan arányban, mint bármely más kisebbség. Hiszen sok tízezren vannak. De vajon látott-e már valaki tolokocsis országgyűlési képviselőt? Vagy vak embert? Ők miért kevesebbek másoknál? Az agyuk éppen olyan, mint bárki másé, a szívükről nem is beszélve. Hát akkor miért nincsenek képviselőik az ország házában? Hiszen ők tudják a legjobban, mi kell nekik, s mire van szükségük a sorstársaikkal. Mert nem az a szociális gondolkodás, ha kampányszerűen

segítenek néha rajtuk. Hanem ha például egyenlő jogokkal ott vannak a törvényhozásban. Magyar állampolgárok ők is.

Hiszen egy járó ember nem tudja, milyen érzés örökös akadályokba ütközni. És az unió által előírt akadálymentesítési program sehol sincs. Vagy a látó ember nem tudja, milyen sötétségben élni. Ám a vak ember ennek ellenére dolgozik. Mint ahogy a legtöbb munkaképes mozgássérült is. És a munkájukra szükség van! Számítatlan helyen zsákmányolják ki őket, szó szerint éhbéért robotolnak. Keresetük még a minimálbért sem éri el. De ha már dolgoznak, legyen joguk a parlamentari képviselethez is.

Ezenkívül, de nem utolsósorban még egy szemlélet hiányzik az ország házából. Éspedig a zöld gondolkodás. Miért nincs több zöld képviselőnk? Olyanok, akiknek az a feladatuk, hogy védjék az örökös profit-hajhás ellen a természetet. Az állatokat. A XXI. században már kiemelten fontos lett a környezet- és természetvédelem. Mert a szennyezés okozta környezetkárosodás egyre ijesztőbb méreteket ölt. Az üvegházhatás, a káros gázok kibocsátása már maradandó éghajlati változást okoznak.

Leccserélni a garnitúrát

Az előző tizenhat év alatt bebizonyosodott, hogy a jelenlegi országvezető elit nem képes megoldani a magyar nép gondjait. Az egyre növekvő szegénység, az állam és az egyes emberek ijesztő mértékű eladósodása akkora mértékű lett, hogy szinte megoldhatatlan feladatok elé állította a jelenlegi vezetést. Mindezekre ők már nem tudnak megfelelő gyógyírt, csakis az ország teljes és végleges kiárusítását.

Ők már nem tudnak kilépni önmagukból. Sőt. Csak tovább halmozzák a bajokat, az adósságokat és a nyomort. Mert képtelenek másképpen gondolkodni, csakis profitorientáltak.

Hát ebből áll a nép képviselete? Lélektelen pénzhajhásból? Szegénységi bizonyítvány ez órájuk nézve. Pedig ők a gazdagok, és nem a nép.

Hát ezért kell leccserélni ezt a tizenhat év alatt bekövesedett garnitúrát. Hogy legyen végre élet a parlamentben! Ez persze nem jelenti azt, hogy ne lehetne csökkenteni az Országgyűlés amúgy is túl nagyra nőtt vízfejtét.

Csak az arányokat kell megváltoztatni, a való élethez igazítani. Felelősségteljes embereket odaállítani, akik a népük iránt érznek teljes elkötelezettséget. Akik kiállnak a sajtójaikért teljes szívvel és lélekkel. S minden tudásukat ennek szolgálatába állítják.

Hogy ne csak a pénz, a lélektelen gazdaságpolitika és az élettelen fiskális machinációk legyenek az uralkodók az ülésteremben, hanem az emberek valós érdekeit figyelembe vevő emberséges, humanus politizálás.

Ez lenne igazából a modern Magyar Országgyűlés, a nép legfőbb képviselete a XXI. században.

Fort András

Hallhattuk a legnagyobb ellenzéki párt vezérének szenzációs bejelentését a potenciális tizenegyedik havi nyugdíjról. Persze annak fejében, ha az áprilisi voksolás eredményeként majd polgári kormány alakulhat.

Hát megint felszökött az ígéretési láz; láthatjuk, mekkora keletje van a hatalomnak. Némelyek számára szinte létkérdés; nem (vagy csak alig) tudnak élni nélküle. Fűt-fát ígéretnek, miként az előző választások időszakaiban tették.

A választók többsége számára pedig borítékolható, hogy megmarad az ígéretet hazugságainak tapasztalása után megszo-kottá vált ius murmurandi (morgás joga) vagy a krónikus anyázás.

Legyen bármely színben vagy oldallal szajkózó pártvezér, tudja, hogy a közel hárommilliónyi nyugdíjas voka döntő lehet a választások kimenetele szempontjából. Ezért a hatalom megszerzése vagy megtartása érdekében kész bármilyen eszköz alkalmazására, irreális ígéretet hangoztatására. Azt is jól tudják az ilyenek, hogy az idősebb állampolgárok tömegeit a nyugdíj gyarapításának ígéretével lehet leghatásosabban elbódítani, lojálissá tenni.

– Ígérjük nekik bátran; a teljesítés elmaradása esetén elmagyarázzuk majd, készséggel adunk volna, az előzőleg regnált kormány azonban annyira leapasztotta az állami büdzsét, hogy nem jut a beféért 14. havi nyugdíj folyósítására. Emellett az is indokolható a teljesítés elmaradását, hogy a választási és a kormányprogram különbözik egymástól.

Az ellenzéki vezér ígérvénye mellett hiteltelennek tűnik. Emlékszem még, az 1998-tól kezdődő regnálását a nyugdíjasok megsarcolásával vezette be. Kilenc százalékkal, összességében ötvenhárom milliárd

Dajkamesék

forinttal apasztotta a törvényben megállapított járandóságukat. Amikor pedig a kárvalottak kifogásolták ezt, azzal a képtelenséggel traktálták őket, hogy a 20 százalék helyett fizetett 11 százaléknyi összeg vásárlóereje nagyobb lesz a hatályos törvény által előírt húsz százalékánál. Ekkor vált számomra nyilvánvalóvá, hogy szellemileg leépült társaságnak tekinti a nyugdíjasokat. Olyan kiskorúsított masszának, melynek tagjai képtelenek már a számok ismeretére és a valóság tényeinek pontos számbevetelére.

Azt is megjegyeztem magamnak, hogy a nyugdíjmelés dolgában megrövidített, s miatta méltatlankodó (tiltakozó aláírásokat is gyűjtő) idős állampolgárokat a Fidesz egyik prominense arról győzködte anno, hogy pártjának „van országos nyugdíjas stratégiája, melynek az a lényege, hogy a korábbi rendszerben jogtalanul szerzett előjogok alapján fennálló jövedelemkülönbségek csökkenjenek a nyugdíjas társadalom minden szintjén, és a jövőben politikai színezetű különbségek ne alakulhassanak ki.”

Az olvasó erre fel dilemmázhatott: kacagjon vagy dühöngjön a klasszikus demagógia efféle megnyilvánulásán. Hiszen, ha az akkori vonatkozó törvény által előírt húsz százaléknyi emelés mértéke helyett fizetett összegeket vette figyelembe, a hivatalos statisztikai adatok szerint az ellátmányra jogosultak 18 ezer forint nyugdíj-nál 100 forinttal, 20 ezernél 500 forinttal, 22 ezernél 900 forinttal, 24 ezernél 1300 forinttal, 26 ezernél 1700 forinttal, 28 ezer-

nél 2100 forinttal, 30 ezernél 2500 forinttal 32 ezernél 2880 forinttal, 34 ezer forint nyugdíj esetében pedig 3060 forinttal kaptak kevesebbet kézhez. Nem szólva a magasabb összegű nyugdíjak jogosultjairól. Ők ennél is rosszabbul jártak. Az akkori nyugdíjasok nyolcvan százaléka (közel 2,5 millió idős állampolgár) tehát nem kapta meg a húsz százalékos emelést. A megvont összegek hátrányos következményeit a későbbi években sorra kerülő nyugdíj-emelések is viselniük kellett.

E kérdésben Orbán és csapata az alkotmányos előírásokra sem volt tekintettel. Nem vette figyelembe, hogy a nyugdíj olyan járulékfizetéssel szerzett jog, melyet az alkotmány értelmében különleges védelem illet meg. A nyugdíjkülönbségek pedig nem a politikával, hanem a munkában eltöltött évek számával, a keresetek eltérő összegével, meg az utánuk fizetett nyugdíj-járadék mértékével függenek össze.

Aki 1999-ben soványító kúrát rendelt el a nyugdíjasok részére, ezúttal – valamiféle megvilágosodottság folytán – arról győzködi őket, mennyire szívén viseli a sorsukat, s mennyire könnyíteni óhajt a vegetálásra kényszerült idős emberek élethelyzetén. Kár lenne szem elől téveszteni, hogy mindez csak becsapás, része a hatalomért folytatandó vetélkedésnek.

Éppen ezért az válik hasznunkra, ha az efféle dajkameséket nem vesszük komolyan, hanem olyan pártra és jelöltjeire voksolunk áprilisban, akik mindvégig a nyomorba kényszerített milliók érdekében szólnak és munkálkodtak. Azt is látnunk kell, hogy erre egyedül a Magyar Kommunista Munkáspárt részéről van készlet.

Südi

A média világa: egyoldalúak a hírműsorok

Továbbra sincs jelentős áttörés a média világában: különösen a közszolgálati tévé- és rádióadók hírműsoraik hagynak számos kívánnivalót maguk után.

A 2002 májusi kormányváltás idején úgy tűnt, hogy többek között a tömegtájékoztató terén is új korszak veszi kezdetét. Erre utalt az is, hogy az MTV eddigi Fidesz-MIEP delegáltjai által uralt csonka kura-tóriumi elnökségét az a kilenc-tagú testület váltotta fel, amelyben most már a parlamenti pártok képviselői az országgyűlési patkóban elfoglalt számárányoknak megfelelően ellenőrizhetik a televízió működését. Ezzel párhuzamosan eltűnt a „királyi tévé” hírműsoraiból az Orbán-kormány idején reneszánszát élő kioktató, pökhendi, a másfajta állásponttal szemben lenéző, kritikát nem tűrő jobboldali propaganda, a Medgyessy-Gyurcsán-kabinet frontemberei pedig arra törekedtek, hogy az adott műsorokban nagyjából egészséges arányban kapjanak helyet kormánypárti és ellenzéki vélemények. Mint közismert, az előző nemzeti-konzervatív koalíció alatt csak ritkán ismertették szocialista vagy SZDSZ-es ellenzéki honatyák állásfoglalását. Odáig azért nem jutottak el, hogy olyan pártokat, mint a Munkáspárt is szóhoz engedjenek jutni.

Elidegenítő hírek

A felvázolt lépések is épp-úgy megtorpanak azonban, akár a száznapos és százalékos programok: átfogó újításra, radikális reformokra a jelenlegi kormánynak sem futotta erejéből. Nem került sor például arra, hogy az egyszerű emberek valós problémáit komolyabban beemeljék a hírek világába, legfeljebb negatív szenzáció szintjén foglalkoznak ilyesmivel a sajtó jelenlegi urai. Nemrég egy sajtókritikus arról számolt be,

hogy a kereskedelmi csatornák stílusát átvevő Magyar Televízió (is) elsősorban balesetek, tragédiák előtérbe helyezésével kedvetleníti el közönségét a napi események összefoglalóitól, amelyekben ráadásul ma már divat összefüggéstelen dolgokat összeolozni.

Részrehajló és nehézkes műsorok

Legalább ennyire elszomorító a helyzet a Magyar Rádiónál is, ahol Kondor Katalin elnök mandátumának 2005 nyarán történt lejárta óta nem sikerült

Milyen műsorokon nő fel a legifjabb nemzedék?

új vezetőt választani, ráadásul az intézmény életét politikai (kormány kontra ellenzék) színezetű belviszályok is bénítják. A jobbára nemzeti radikálisok által vezetett testület hírműsoraik és egyéb programjai egyfelől a tévéhez hasonlóan nehezen állják a versenyt a népszerűbb kereskedelmi rádiózással szemben. Másrészt – szemben a televízióval – még a lazább, könnyedebb, de az ottani viszonyokhoz képest modernebb stílust sem képesek átvenni. Emellett egy médiaszakértő arról is beszámolt, hogy az egyébként a viszonylag széles körű információs anyagot gyűjtő rádiós hírműsor szerkezete korszerűtlen: néhány kivételt leszámítva, nem törekedik eltérő álláspontok ütköztetésére

Hiányzik a szakmai és anyagi háttér

Pártatlan közszolgálatiságról, az újságírás szakmai hírnevének helyreállításáról tehát továbbra sem beszélhetünk. Ennek hosszú távú megvalósításához elsősorban egy olyan médiafelügyelő gárda kialakítására lenne szükség, amely hírműsorok, közéleti témájú adások készítése során valóban a közszolgálatát tekinti kötelességének – egy-egy pártpolitikai igény vagy bulvárírkászok izlésének kiszolgálása helyett. És akkor nem fordulhatnának elő olyan esetek, mint például 1993 októberében, amikor az Esti egyenleget szókimondása miatt az MDF-kormány egy tollvonással megszüntette. A valós problémákat feltáró korrekt újságíró-társadalom kialakításához azonban még hosszú időre, a szakmai-érdekvédelmi fórumok megerősítésére, illetve biztos anyagi háttérbázisra van szükség.

B. Deák András

„Most ne törődjünk semmi mással, csak a kopogtatócédula-gyűjtéssel!”

(Folytatás az 1. oldalról)

A Munkáspárt erősebb, mint a Fratanolo-féle szervezet. A Munkáspártnak lényegében minden választókerületben van jelöltje. Nem tudom, hogy Fratanolo-féle szervezetnek hány jelöltje van, de alaposan kétkedem, hogy ennyi lenne. Nyilván nem is lehet. Ez még egy ok arra, hogy ne ijedjünk meg, hanem dolgozzunk.

– Néhány megyében a Fratanolo-féle párt megkereste a mi szervezeteinket, és együttműködést ajánlottak. Lehetségesnek tartja az együttműködést?

– Természetesen nem! A Munkáspárt politikája világos. A célunk az, hogy a Munkáspárt bejusson a parlamentbe, és velünk együtt a munkás, a dolgozó is. A jelenlegi helyzetben ehhez nincs partnere, ezért nem működünk együtt senkivel sem. A Fratanolo-féle szervezet célja nem az, hogy a Munkáspárt bejusson a parlamentbe, hanem, hogy a zavarkeltéssel a saját árukat felverjék. Semmilyen együttműködés nincs és nem is lesz velük.

– Gyurcsány Ferenc minisz-

terelnök a minap azt mondta, hogy Magyarországnak két út között kell választania: az MSZP által képviselt, a szociális igazságot szolgáló és a neokonzervatív, a tőkeérdekeket szolgáló politika között. Az MSZP programja az építkezést és szociális igazságot, a fejlesztő államot, az állami keresletlénkítést kapcsolja össze. Gyurcsány Ferenc szerint az ezzel szemben álló neokonzervatív, kínálatlénkítő gazdaságpolitika alkalmas ugyan a gazdaságélénkítésre, de úgy, hogy annak haszna nem a közjót szolgálja, hanem az elszigetelt magánját, a tőkeérdeket, a társadalmi igazságtalanság szellemével szemben. Mi erről a véleménye?

– Ezek hamis szövegek. Arra való, hogy eltereljék a figyelmet a lényegről. Gyurcsány ugyanúgy a tőkét képviseli, mint Orbán. A különbség annyi, hogy ugyanannak a tőkésosztálynak más-más csoportját képviselik. A munkásnak tökmindegy, hogy ki zsákmányolja ki. Ha a Fidesz nyer, akkor sem a munkás fog a hatalomba kerülni, akkor sem a munkás fogja eldönteni, hogy mennyi legyen a minimálbér,

hanem a tőkésosztály egy része. Gyurcsányt pedig már ismerjük. Medgyessyt éppen azért buktatták meg az SZD-SZ-szel, mert nem volt elég kemény és eredményes a piac, a tőke igényeinek teljesítésében. A mostani MSZP-kormány nem a kisemberért politizált, hanem a nagytőkékért. A kisember csak eszköz volt neki. Nem véletlen, hogy ma rosszabbul élünk, mint bármikor az eltelt tizenhat évben.

– Ebben nyilván szerepet játszott a Fidesz korábbi kormányzása is, nemde?

Természetesen igen. A kapitalizmus építésében mindenkinek részt vett, aki az előző tizenhat évben bent ült a parlamentben. Éppen ezért kell a munkást, a dolgozót bevinni, és ezt csak mi tudjuk. Múltkor Havas Henrik gúnyolódott a tévben azon, hogy mi „henteseket és bádogosokat” indítunk. Igen, mi henteseket és bádogosokat és általában dolgozó embereket indítunk. Ha ők és velük a Munkáspárt bekerülnek, lesz változás. Ha nem kerül be a Munkáspárt, nem lesz változás. Ezt mondjuk el mindenkinek!

– Munkatársunktól

ORSZÁGGYŰLÉSI
VÁLASZTÁSOK
2006

BEMUTATKOZNAK A KÉPVISELŐJELÖLTEK

A város pereméről

Nagy nyeresége – elsősorban a választóknak – a Munkáspártnak Szabó Ferenc Attila mint országgyűlési képviselőjelölt. Hogyan? Talán ezzel a kijelentéssel nem értékeljük túl, de manapság kevés az az ember, aki eligazodik a bonyolult állami szervezetekben, működésükben. Mintegy évtizede tanulja, gyakorolja az önkormányzati munkát. Előbb a fővárosi XII. kerületben, amely elhíresült, nem csupán a Szabadság-hegy vagy éppen a polgármester turulmadara miatt –, most pedig Pécelen dolgozik, adócsoport-vezetőként.

Sok munka, sok tapasztalat rejlik ebben a 45 éves emberben. Hiszen főiskolai diplomát szerzett államigazgatásból, s munka mellett Pécsen, a jogtudományi egyetemen másodéves. Dolgozott (az „átkosban”) állami cégnél, a Volánnál, hivatásos jogosítványt szerzett, majd volt Ferihegyen, a repülőtérén exportraktár vezető, hogy csak a jelentősebb helyeket említsük.

Mozgalmi munkát a szakszervezetben végzett, végez, a köztisztviselőknél, az MKKSZ-ben, jó ismeretségben Fehér József főtitkárral, Arva János elnökkel. Márpedig állami alkalmazottak körében az érdekvédelmi munkához sok kitartás, mi több, hátrány járul. A főnökök nem igen szeretik, ha valaki kiáll a társaiért, akár bérügyben, akár jutalmazásban. Többnyire aztán ő maga marad ki a „szórásból”.

– S ehhez most a képviselőjelöltség is járul...

– Harminc éve lakom Cinkotán, a XVI. kerületben – mondja –, három gyermekem van, hozzászoktam az élet nehézségeihez. Van feleségem, aki mindezt megosztja velem, több mint két évtizede. Nem könnyű a közszolgálat, a köztisztviselő-

lők élete, különösen manapság. Mindenféle politikai erő úgy kíván népszerűséget szerezni, hogy az embereket az önkormányzati „hibákra” figyelmezteti, a jó dolgokat elhallgatja. Az állami létszám csökkentését ígéri, anélkül, hogy számba vennie, hányféle feladatot kell elvégezni. Sokszor túlórában, amit nem fizetnek ki, vagy a szabadidő terhére! Ilyen körülmény közt nem éppen könnyű érdekvédelmi területen dolgozni.

– Milyen a közeg, amelyben képviselősködni?

– Nos, jó szóra, igaz beszédre, s főleg tettekre várnak sokan. Az emberek nagy része már nem hisz a szép szavaknak. Kiváltképp az ígéretéseknek. A szegények, a dolgozók, a munkások közönyösek lettek, tanácstalanok. Jó, ha elmennek a szavazóhelyiségbe, s ott találjuk őket az urnáknál. Ha a szavazófülkébe eljutnak, szeretnénk, ha eszükbe jutna a Munkáspárt. A választási programjával. Hogy képvisellete legyen a dolgozóknak végre a parlamentben! Őket kell felrázni, utat mutatni a számukra és a bizalmukat kérni.

– Hogyan lehet mindezt elérni?

Szabó Ferenc Attila

– Főként a pártszervezeteken keresztül. E munkában ők a leghívebb szövetségesek, segítők, társak. A mi kerületünk öt településből áll: Cinkota, Mátyásföld, Árpádföld, Rákosszentmihály és Sashalom tartozik hozzánk. De szerencsére mindenütt van pártszervezet, ahol gyűjtik nekünk a kopogtatócédulákat, és magyarazzák az embereknek, végül is kire, mire számíthatnak.

– És kivel, kikkel küzdene meg?

– Főleg a demagógiával. Nem tagadható, van egy erős jobboldali szembenállás. Mérhetetlenül fenekednek. Központjuktól kezdve a helyi erőig csak az ígérethalmazt szajkózzák. S az emberek, ha valamit sokszor hallanak, talán el is hiszik. Nekünk ezzel kell szembenézni, csoportos beszélgetéseken, mindenütt, ahol emberek megfordulnak. Ne szégyelljünk üzletben, presszóban szót váltani velük. A lényeg: bátran álljunk ki az igazunk mellett!

Mártonfy

AJÁNLÓSZELVÉNY országgyűlési képviselőjelölt ajánlásához

A 2006. évi országgyűlési képviselő-választáson jelöltnek ajánlom:

Jelölt neve: Nagy József.

Jelölő szervezet(ek) neve vagy független jelölt: **MAGYAR KOMMUNISTA MUNKÁSPÁRT**

Az ajánló választópolgár adatai:

Név: Kovács Péter

Lakcím: 1131 Budapest, Béke u. 83.

1 560619 2656
személyi azonosító

Kovács Péter
sajátkezű aláírás

AJÁNLÓSZELVÉNY országgyűlési képviselőjelölt ajánlásához

A 2006. évi országgyűlési képviselő-választáson jelöltnek ajánlom:

Jelölt neve: Nagy József.

Jelölő szervezet(ek) neve vagy független jelölt: **MUNKÁSPÁRT**

Az ajánló választópolgár adatai:

Név: Kovács Péter

Lakcím: 1131 Budapest, Béke u. 83.

1 560619 2656
személyi azonosító

Kovács Péter
sajátkezű aláírás

Mindkét pártnévhasználat helyes

Az ország tükörképei vagyunk

Komoróczy Sándor Óbuda 3 /7-es alapszervezetének a tagja. Harminc kilenc esztendő műszergyártó és karbantartó technikus. Képviselő-jelöltséget vállalt a Munkáspárt színeiben, mert változtatni akar a jelenlegi állapotokon.

– A baloldaliságot otthonról hoztam. Édesapám alapszervezeti titkár, nekem nincs funkcióm a pártban, csak egyszerű katona vagyok.

– Most már egy kicsit több, legalábbis munka és felelősség tekintetében. Mi foglalkoztatja?

– A sorsunk. A másoké, az enyém, az országé. A mi helyzetünk egyértelműen mutatja, hogy milyen szörnyű és zilált állapotban van az ország. Harminc kilenc évesen, két gyermekkel még mindig építkezem. Tíz éve tart ez a folyamat és nem tudjuk befejezni. Nem normális, hogy így van. Sajnos minden területre ez jellemző, mikor rólunk, dolgozó emberekről van szó. Ennyi idősen az embernek már a gyerekei jövőjével kellene foglalkoznia. Sokan vagyunk így.

– Ennél rosszabbul is. Kivált, ha az embernek megszűnik a csekély keresete is.

– Azt mondják, hogy szakmunkások kellene, hiány van belőlük. Kinek kellene a szakmunkások? A multik betanított munkásként és segédmunkásként foglalkoztatják a jó szakmunkásokat, természetesen éhbérért. Egy és három hónapra kötik a munkaszerződéseket, aztán indoklás nélkül elküldik az embert. Ez anyagilag és lelkileg is tönkreteszi az embereket, a családokat. Milyen világ ez? Mindenképp foglalkozni kell ezekkel a súlyos és szomorú problémákkal. Ma ez nem téma a parlamentben, pedig milliók sorsáról van szó.

– A szabadidejét mivel tölti?

– Nagyon kevés van belőle. Szeretek olvasni, zömmel történelmi műveket. Gyerekkorom óta érdekel a történelem. Iskolában és katonaidőm alatt is sok versenyt nyertem ebben a témakörben.

– Óbudán mennyire ismert a Munkáspárt?

Komoróczy Sándor

– Ismert és egyre ismertebb lesz. Bekerültünk a helyi sajtóba, ami kiváló propagandaeszköz, hiszen minden kerületi lakoshoz eljut és a kerület határain kívülre is. Mindent megteszünk, hogy a pártszervezet helyi lapja, az Óbudai Munkás is az emberek kezébe kerüljön.

– Sok sikert kívánok a győzelmünkhöz, a Munkáspárt és a magyar emberek győzelméhez!

– Ránk fér, mert akkor kisimul az ország arca.

Fogarasi

- ◀ FEBRUÁR 10-ÉIG MINDENÜTT KINT LESZ AZ AJÁNLÓSZELVÉNY!
- ◀ FIGYELJÜNK AZ ADATOK PONTOS KITÖLTÉSÉRE!
- ◀ A SZEMÉLYISZÁM KÖTELEZŐ!
- ◀ AZ AJÁNLÓSZELVÉNYT A VÁLASZTÓ ÍRJA ALÁ!

A Munkáspárt képviselőjelöltjei az országgyűlési választókerületekben

BUDAPEST

1. SZ. VK. I-II. KERÜLET	KOZÁK ANDRÁS
2. SZ. VK. II. KERÜLET	BALOGH IMRE
3. SZ. VK. III. KERÜLET	IFJ. KOMORÓCZKI SÁNDOR
4. SZ. VK. III. KERÜLET	MÉSZÁROS GYÖRGY
5. SZ. VK. IV. KERÜLET	KEREKES ZOLTÁN
6. SZ. VK. IV-XV. KERÜLET	BACSA JÁNOS
7. SZ. VK. V.-XIII. KERÜLET	DR. DÉGI ISTVÁN
8. SZ. VK. VI. KERÜLET	RÓNAI KATALIN
9. SZ. VK. VII. KERÜLET	BENCZ RICHÁRD
10. SZ. VK. VII-VIII. KERÜLET	HORVÁTH SÁNDOR
11. SZ. VK. VIII. KERÜLET	LAHOS PÁL
12. SZ. VK. IX. KERÜLET	SZÉKELY PÉTER
13. SZ. VK. IX-XX. KERÜLET	PAULIK PÉTER ISTVÁN
14. SZ. VK. X. KERÜLET	KAJLI BÉLA
15. SZ. VK. XI. KERÜLET	FARKAS FERENC
16. SZ. VK. XI. KERÜLET	NOVÁK GYÖRGY
17. SZ. VK. XI. KERÜLET	BENYOVSZKY GÁBOR
18. SZ. VK. XII. KERÜLET	SÁNDOR GYÖRGY JENŐ
19. SZ. VK. XIII. KERÜLET	VAJDA JÁNOS
20. SZ. VK. XIII. KERÜLET	KOLLÁT PÁL
21. SZ. VK. XIV. KERÜLET	DR. HAJDÚ JÓZSEF
22. SZ. VK. XIV. KERÜLET	CSIKÁNY JÓZSEFNÉ
23. SZ. VK. XV. KERÜLET	GOMBOS KRISZTINA
24. SZ. VK. XVI. KERÜLET	SZABÓ FERENC ATTILA
25. SZ. VK. XVII. KERÜLET	VÉGH FERENC
26. SZ. VK. X-XVIII. KERÜLET	KEREZSI LÁSZLÓ
27. SZ. VK. XVIII. KERÜLET	CSEPELI ZSUZSANNA
28. SZ. VK. XIX. KERÜLET	HÜTTENER LÁSZLÓ
29. SZ. VK. XX-XXIII. KERÜLET	KÓSA ZOLTÁN ERIK
30. SZ. VK. XXI. KERÜLET	DR. THÜRMER GYULA
31. SZ. VK. XXI. KERÜLET	KŐSZEGINÉ BENEDEK ANNA
32. SZ. VK. XXII. KERÜLET	KALOCSAI KINGA

BARANYA

1. SZ. VK. PÉCS	KOVÁCS PÁLNÉ
2. SZ. VK. PÉCS	RÁKICS JÁNOSNÉ
3. SZ. VK. PÉCS	GELB ZOLTÁN
4. SZ. VK. KOMLÓ	RUPA ISTVÁNNÉ
5. SZ. VK. MOHÁCS	HAVASI LÁSZLÓ
6. SZ. VK. SIKLÓS	KOMLÓDI JÓZSEF
7. SZ. VK. SZIGETVÁR	ÓDOR GYÖRGY

BÁCS-KISKUN

1. SZ. VK. KECSKEMÉT	KASNYIK BOLDIZSÁRNÉ
2. SZ. VK. KECSKEMÉT	KEREKES ANTAL
3. SZ. VK. TISZAKÉCSKE	KISS LÁSZLÓ
4. SZ. VK. KUNSZENTMIKLÓS	LABANICS ATTILA
5. SZ. VK. KISKUNFÉLEGYHÁZA	CSONTOS FERENC
6. SZ. VK. KISKŐRÖS	KISS LÁSZLÓNÉ
7. SZ. VK. KALOCSA	REMÉNYI LÁSZLÓ MIKLÓS
8. SZ. VK. KISKUNHALAS	KRIVÁN PÉTER
9. SZ. VK. BAJA	MOLNÁR FERENC
10. VK. BÁCSALMÁS	KALAPOS MÁRIA

BÉKÉS

1. SZ. VK. BÉKÉSCSABA	BÁNHEGYI JÓZSEF
2. SZ. VK. GYULA	SZÓKE JÁNOS
3. SZ. VK. BÉKÉS	SUCH MIHÁLY
4. SZ. VK. SZEGHALOM	SZABÓ IMRE FERENC
5. SZ. VK. SZARVAS	DÁVID ISTVÁN
6. SZ. VK. ORÓSHÁZA	KISS JÁNOS
7. SZ. VK. MEZŐKOVÁCSHÁZA	NÉMETH JÁNOSNÉ

BORSOD-ABAÚJ-ZEMLÉN

1. SZ. VK. MISKOLC	TÓTH MIKLÓSNÉ
2. SZ. VK. MISKOLC	NÉMETH JÓZSEFNÉ
3. SZ. VK. MISKOLC	FÜLÖP JÓZSEF ISTVÁNNÉ
4. SZ. VK. MISKOLC	FODOR SÁNDOR
5. SZ. VK. ÓZD	TÖRÖK SÁNDOR
6. SZ. VK. SAJÓSZENTPÉTER	BENCZS ANDRÁS LÁSZLÓ
7. SZ. VK. KAZINCBARCIKA	KARDOS MIHÁLY
8. SZ. VK. EDELENY	RUZSVÁNSZKI ISTVÁN
9. SZ. VK. ENCS	SZÁDVÁRY GYULA
10. SZ. VK. SÁTORALJAÚJHELY	DANHAUSER SÁNDOR
11. SZ. VK. SZERENCS	TÓTH JÁNOS
12. SZ. VK. TISZAÚJVÁROS	DR. SZETNIRMAI KÁROLY
13. SZ. VK. MEZŐKÖVESD	BUDAI FERENC

CSONGRÁD

1. SZ. VK. SZEGED	ZSIGA TAMÁS
2. SZ. VK. SZEGED	KOSZTOR GYULA
3. SZ. VK. SZEGED	NAGYVÁRI LÁSZLÓ
4. SZ. VK. CSONGRÁD	KÓHALMINÉ FORRAI JULIANNA
5. SZ. VK. SZENTES	PAP IMRE
6. SZ. VK. HÓDMEZŐVÁSÁRHELY	HAVRÁNEK FERENC

7. SZ. VK. MAKÓ	SZABÓ JENŐNÉ
-----------------	--------------

FEJÉR

1. SZ. VK. SZÉKESFEHÉRVÁR	ERDŐS FERENC
2. SZ. VK. SZÉKESFEHÉRVÁR	ESPÁR ISTVÁN
3. SZ. VK. DUNAÚJVÁROS	KISS KRISZTINA
4. SZ. VK. GÁRDONY	PINTÉR IMRE
5. SZ. VK. MÓR	VERES PÉTER
6. SZ. VK. SÁRBOGÁRD	BERÉNYI BÉLA
7. SZ. VK. BICSKE	KARACS LAJOSNÉ

GYŐR-MOSON-SOPRON

1. SZ. VK. GYŐR	FERLAND ESZTER
2. SZ. VK. GYŐR	MARKÓ GÁBOR
3. SZ. VK. GYŐR	JAKUS LÁSZLÓ
4. SZ. VK. MOSONMAGYARÓVÁR	PAWLIK BÉLA
5. SZ. VK. CSORNA	JAKUS CSILLA HAJNALKA
6. SZ. VK. KAPUVÁR	KARÁSZEK NORBERT
7. SZ. VK. SOPRON	PÉNZES ANDRÁS

HAJDÚ-BIHAR

1. SZ. VK. DEBRECEN	DÓZSA MIKLÓS
2. SZ. VK. DEBRECEN	JUHÁSZ ANIKÓ
3. SZ. VK. DEBRECEN	EDELÉNYINÉ NAGY MÁRIA
4. SZ. VK. HAJDÚHADHÁZ	HAJDÚ JÁNOS
5. SZ. VK. BERETTYÓÚJFALU	MEZŐ BÉLA
6. SZ. VK. PÜSPÖKLADÁNY	KISS LAJOSNÉ
7. SZ. VK. HAJDÚSZOBOSZLÓ	MEDVÉNÉ SZILÁGYI JULIANNA
8. SZ. VK. BALMAZÚJVÁROS	SZODRAI ERNŐ
9. SZ. VK. HAJDÚBÖSZÖRMÉNY	SZABÓ GABRIELLA

HEVES

1. SZ. VK. EGER	BALOGH ATTILÁNÉ
2. SZ. VK. PÉTERVÁSÁRA	SCHREINER ROLAND
3. SZ. VK. GYÖNGYÖS	NAGY ZOLTÁN
4. SZ. VK. HÁTVAN	DR. LOGVINOV VERONIKA
5. SZ. VK. HEVES	TŐSÉR SÁNDOR
6. SZ. VK. FÜZESABONY	MÉSZÁROS ENDRE

KOMÁROM-ESZTERGOM

1. SZ. VK. TATABÁNYA	TÓTH ISTVÁN
2. SZ. VK. TATA	ZSOMBÓK JÁNOS
3. SZ. VK. KISBÉR	VARGA JÁNOS

4. SZ. VK. KOMÁROM	IZSÁKI MIHÁLY
5. SZ. VK. ESZTERGOM	HUBÁCSÉK SÁNDOR

NÓGRÁD

1. SZ. VK. SALGÓTARJÁN	SZABÓ LÁSZLÓNÉ
2. SZ. VK. PÁSZTÓ	OLÁH FERENC
3. SZ. VK. SZÉCSÉNY	NAGY ATTILA TIBOR
4. SZ. VK. BALASSAGYARMAT	DR. FRANKFURTER ZSUZSANNA

PEST

1. SZ. VK. SZOB	MAJOR LÁSZLÓ
2. SZ. VK. VÁC	KALDENECKER GÉZA
3. SZ. VK. DUNAKESZI	NAGY JÁNOS
4. SZ. VK. GÖDÖLLŐ	JAKÓCS GÁBOR
5. SZ. VK. ASZÓD	PINTÉR ZOLTÁN
6. SZ. VK. NAGYKÁTA	BUZA RÓBERT
7. SZ. VK. MONOR	SZÜCS ATTILA
8. SZ. VK. ÉRD	KOVÁCS ISTVÁN
9. SZ. VK. BUDAÖRS	KUPI LÁSZLÓ
10. SZ. VK. PILISVÖRÖSVÁR	GELLÉR MÁRIA
11. SZ. VK. SZENTENDRE	SZEPESI PÉTER
12. SZ. VK. SZIGETSZENTMIKLÓS	DR. NAGY ZOLTÁN
13. SZ. VK. RÁCKEVE	SZABÓ MIHÁLY
14. SZ. VK. DABAS	MENDEL LAJOS
15. SZ. VK. CEGLÉD	SZALAI LÁSZLÓ
16. SZ. VK. NAGYKŐRÖS	FORRÓ CSABÁNÉ

SOMOGY

1. SZ. VK. KAPOSVÁR	GAGYI KÁLMÁN
2. SZ. VK. KAPOSVÁR	SZABÓ IMRE
3. SZ. VK. SIÓFOK	ÁRGYELÁN MIHÁLY
4. SZ. VK. BALATONBOGLÁR	MÁDI LAJOS
5. SZ. VK. MARCALI	VASS ATTILA
6. SZ. VK. NAGYATÁD	NAGY ZOLTÁNNÉ

SZABOLCS-SZATMÁR-BEREG

1. SZ. VK. NYÍREGYHÁZA	DR. HORVÁTH ENDRE
2. SZ. VK. NYÍREGYHÁZA	SZÖLLŐSINÉ FITOS ÉVA
3. SZ. VK. TISZAVASVÁRI	SZABÓ ZOLTÁN
4. SZ. VK. NAGYKÁLLÓ	SZIGETI ENDRE LÁSZLÓNÉ
5. SZ. VK. BAKTALÓRÁNTHÁZA	BALLA EDE
6. SZ. VK. NYÍRBÁTOR	SZILÁGYI MIHÁLY

7. SZ. VK. KISVÁRDA	VALISKÓ LÁSZLÓNÉ
8. SZ. VK. VÁSÁROSNAMENY	ERDÉLYI ELEMÉR
9. SZ. VK. MÁTÉSZALKA	ARANY LAJOS

JÁSZ-NAGYKUN-SZOLNOK

1. SZ. VK. JÁSZBERÉNY	ÖRDÖG LÁSZLÓ
2. SZ. VK. JÁSZPÁTI	CZIKORA GYULA
3. SZ. VK. SZOLNOK	BENCsik MIHÁLY
4. SZ. VK. SZOLNOK	NAGY ENDRE ATTILA
5. SZ. VK. KUNSZENTMÁRTON	GULYÁS KÁROLY
6. SZ. VK. MEZŐTÚR	HERCEG ANTAL
7. SZ. VK. KUNHEGYES	SZILÁGYI ANDRÁS
8. SZ. VK. KARCAG	HORVÁTH SÁNDOR

TOLNA

1. SZ. VK. SZEKSZÁRD	POÓR SÁNDOR
2. SZ. VK. PAKS	TIMÁR JÁNOS
3. SZ. VK. BONYHÁD	BUDA PÉTERNÉ
4. SZ. VK. DOMBÓVÁR	ZEGNÁL SÁNDOR
5. SZ. VK. TAMÁSI	BENKŐ JÓZSEFNÉ

VAS

1. SZ. VK. SZOMBATHELY	KALOCSAI MÁTÉ
2. SZ. VK. SZOMBATHELY	TRIFFNÉ BODZSÁR ERZSÉBET
3. SZ. VK. KŐSZEG	HERCZEG KÁROLY
4. SZ. VK. SÁRVÁR	KARVALICS IMRE
5. SZ. VK. KÖRMEND	BERECZKI GYULA

VESZPRÉM

1. SZ. VK. AJKA	TAKÁCS FERENC
2. SZ. VK. BALATONFÜRED	SZABÓ JÁNOS
3. SZ. VK. PÁPA	BORBÁS ISTVÁN
4. SZ. VK. TAPOLCA	ILLÉS IMRE
5. SZ. VK. VÁRPALOTA	CSIZMADIA FERENCNÉ
6. SZ. VK. VESZPRÉM	HORNÁK ZOLTÁN ENDRE
7. SZ. VK. VESZPRÉM	VARGA LÁSZLÓ LEVENTE

ZALA

1. SZ. VK. ZALAEGRSZEG	BALOGH ATTILA
2. SZ. VK. NAGYKANIZSA	DR. VASS JÓZSEF
3. SZ. VK. KESZTHELY	KRISTÓF JÓZSEF
4. SZ. VK. LENTI	KOZÁRI JÓZSEFNÉ DR.
5. SZ. VK. ZALASZENTGRÓT	ARANYNÉ TÓTH ILDIKÓ

Történelmi puzzle-játék

Bizonyára számosan vannak olyanok, akik szeretik a játékok azon típusát, amelyeket puzzle-ként ismernek szerte a világon. Ennek lényege (azok számára akik nem ismerik), hogy egy apró részecskékre szétdarabolt képet kell újból összerakni. Hogy ezt a feladványt milyen gyorsan sikerül megoldani, az általában idő, türelem és főleg felismerőképesség kérdése. A játék népszerűségének másik oka, szemben a címben szereplő változattal, hogy szórakoztató, intelligenciát fejleszt, viszonylag olcsó, és legfőképpen érdekes lehet minden korosztály számára. Most mégis a rosszabb és drágább változatról írok.

A legutóbbi idők történései ugyanis nem egymástól különállóak, hanem nagyon is egybefüggők, előzményekkel együtt. Nem lehet és nem szabad különválasztani az Európa Tanács kommunistaellenes döntését, a Munkáspárt vezetősége ellen „büncselekmény elkövetése” címen indított bírósági eljárást, a választási kampányba beleépített újból fellángoló „besúgó-leleplezési” hisztériát (Ha Te könyvet írászt a mi Viktoránkról, Mi leleplezzük a Te (Ti) világhírű rendezőket és elismert újságírókat!). Amit kiválóan lehet kamatoztatni majd az ősi 56-os „megemlékezéseknél” meg a helyhatósági választásoknál is... De vegyük sorra a részleteket, és illeszkedjék egymáshoz. Eleve induljunk ki abból, hogy az 1989-es rendszerváltást úgy kellett levegőzni, hogy az szimpatikus legyen a tömegek számára és ne vegyék észre a tervezők eredeti céljait. Azt kellett elhitetni, hogy itt az igazi demokrácia és a szabad véleménynyilvánítás ideje jött el. Ennek ideje véglegesen az EU-ba való belépéskor járt le. Az álarcot most már le lehetett venni. A cél a valódi baloldali totalitás kiirtása volt, hogy tudatosítsák azt a tömegek számára, amit a miniszterelnök ki is jelentett a

parlamentben: „A kapitalizmus visszafordíthatatlan! A szocializmusba nincs visszatérés!” Az Európa Tanácsnak a kommunizmusra és a kommunistákra vonatkozó határozatát nem hirtelen hozták meg, hanem hosszú ideje tervezték, és ennek tudatában itt már csak ürügyet kellett keresni a Munkáspárt elleni jogi fellépésre. Az előbb leírtakat támasztja alá a Népszava újságírója ellen hasonló okok miatt indított eljárás is, noha ez az újság még a „szalonképes” baloldalhoz tartozik! Persze ez csak az egyik frontja annak a keresztes hadjáratnak, amelyet még a néhai Grósz Károly jószolt meg nem sokkal halála előtt, s amelyet akkor egyesek megmosolyogtak. A másik front a „leleplezések” révén újult fel. Ezt sem a jobboldali pártvezérlő írt inkriminált könyv megjelentetése okozta elsősorban, amely inkább csak ürügy volt. Sokkal inkább a „kellemes összekötése a hasznossal”-elv alapján újult fel az „ügnök-leleplezési” hadjárata a jobboldalnak, amelynek aligha Szabó István lesz az utolsó áldozata... A cél nemcsak a lejáratás, az egyre elgedetlenebb értelmiség még mélyebb megosztása és a választások ily módon való könnyebb megnyerése, hanem szerívilisen jóponton is akarnak szerezni annál az Európa Tanácsnál, amely nem véletlenül erre az évről időzítette vezetés határozatának meghozatalát... Az 56-os események piederzatalra való emelése persze nem egyszerű feladat. Európa Tanács-i határozat ide, leleplezések oda, a tények nagyon kemény dolgok. Ugyan a Szabó István által a tévéhez eljuttatott felvétel csak azt mutatja, hogy fegyveresek vizsgálódnak a pártház bejáratánál, akik között felismerni vélte egyik pályatársát. Am ha csak egy kép erejéig is, az internet jóvoltából látható, hogy valójában mi is zajlott akkor a Köztársaság téren. Ezen látható, hogy miként

ereszt egy „bátor szabadságharcos” még egy golyót a már halott katoná testébe, és akkor nem említem a más színhelyeken lezajlott eszeveszett gyilkolásokat, amelyekre a „lincs” kifejezés nagyon enyhe definíció. S ezen nem változtathat a várható alattomos mentegődzés sem: „Az csak a népharag jogos, spontán megnyilvánulása volt, amiért a kommunista diktatúra a felelős!”... Persze, még ez is el lehetne hitetni, ha nem látnánk, hogy más eszközökkel is de lényegében ugyanaz folyik napjainkban is a „veteránok” és utódok jóvoltából, mint akkor 1956-ban... Gyűlölet, megfélemlítés, megosztás. Aminek most még nem lincs a következménye, csak megalázás, lejáratás... Ma még... Mert ahogy egyre inkább súlyosodik az ország helyzete, annál kevésbé akarják majd egyesek visszafogni magukat... „Végezzünk a komcsikkal, a rothadt szocikkal, libikkal, a büdös cigányokkal, zsidókkal és általában mindenkivel, aki nem tetszik nekünk!”... S mert szép számmal vannak olyanok is az Európa Tanácsban, akik még ezt is inkább elfogadják, mint azt, hogy akár csak minimális mértékben veszélyeztetve érezzék azt, amit megkaparintottak tőlünk és még meg akarnak kaparintani, egyáltalán nem lehetnek illúzióink a jövőt illetően... Ezért nem hiszünk egyre többen ebben az országban a „dicsőséges múlt” kozmetikusainak. Mert tudjuk, hogy a rajzolt „jóvőkép” épp annyira igaz, mint az ötven évvel ezelőtti múlt hamis képe, amelynek puzzle darabjait szorgos kezekkel cserélgetik folyamatosan ugyan, ám sehogysem fog összeállni, mert ennek a játéknak alapszabálya a részletek helyes összeillesztése... Ahogy az elején írtam, a puzzle a türelem játéka is. De félek, hogy egyszer az is elfogy. Meglehet, hogy egyesek épp erre várnak?

R. G.

Az árulásra nincs bocsánat

Az árulás bizonyos ügyszóhoz való hűség és a szolidaritás követelményeinek megszegése, a csoportérdekekkel szembeni hűtlenség, átállás a politikai ellenfelek, ellenséges erők oldalára, elvi társak, pártérdekeket érintő titkok kiszolgáltatása. Vagyis olyan cselekmények elkövetése, melyek kárt okoznak a közös ügynek, s egyúttal hasznot hajtanak az úgy ellenzőinek, ellenségeinek.

A politikai jellegű árulás rendszerint elvtelenséggel, politikai kalandorsággal, önös érdekekkel van összefüggésben.

Az erkölcsi tudat kezdettől állásos cselekedetek közé sorolta az árulást. Az emberek pedig mélyen megvetették az árulókat, a legbecstelenebb cselekmények közé sorolták tetteiket. Elárulni eredetileg csak valakit, mindenképp barátot lehetett. A dantei pokol fejedelme a világszerte ismert három árulót: Judást, Brutust és Cassiust marcangolja vég nélkül. Nekik bizonyos személyiségek elárulásáért kell a pokolban vezekeletniük.

Amióta a politizálás a különféle elvek és ideológiák martaléka lett, az árulás fogalma szélesebb értelmezést kapott. Ma már a közösségek, barátok mellett elveket, világnézetet, pártokat, sőt a népet is el lehet árulni. Mégpedig legcsekélyebb következmények nélkül. Ez teszi időszerűvé a vele kapcsolatos kritikai megjegyzéseket. Divattá vált az árulás különféle formáiról beszélni. Szokták hűtlennek, renegátnak, bizonyos cselekményekkel összefüggésben aposztrofálni, neofitának, mimikri hasonulónak, oportunistának, de még „damaszkuszi sztrádasnak” is nevezni a köpönyegforgatásra képes politikusokat.

A rendszerváltás óta különösen gyakran kerül szóba az árulás, mint kellően el nem ítélt cselekménytípus. Persze vannak szép számmal olyanok is, akik kifejezetten nehezményezik, ha az ilyen cselekményüket a fejükre olvasják. Gondoljunk arra a különös malőre, amikor egy diáknak kellemetlenségei adódtak, mert több-

bek előtt „leárulózták” Magyarországnak regnáló miniszterelnökét.

Sajnos a Munkáspárt sem nélkülözte az árulókat. Itt is voltak, akik meginogtak és megtagadták a korábban vállalt baloldali alapértékeket. Ellenérdekű párt szegálatába szegődve vazallusi szerepre vállalkoztak és a saját pártjuk szétzilálására szövetkeztek. Cselekményük a legutolsóbb árulás volt, melyért az elveihez továbbra hű maradó párttagoktól soha nem nyerhetnek megbocsátást. Az árulásra ugyanis az jellemző, hogy csak egészen kivételes esetekben tehető jóvá. Mert nincs olyan érv – legyen az pozícióelőny, gazdagodás, a nagyobb rossztól való megmenekülés, hatalomról történő önkéntes lemondás stb. –, mely igazolhatná vagy megbocsáthatóvá tehetné az árulást. Egyszerűen azért, mert az árulásra – érintsen személyeket, elveket vagy pártérdekeket – nincs sem mentség, sem bocsánat.

Dr. Südi Bertalan

Jó egészséget, Erzsike néni!

Nagy tál fasírttal és házi rétesel várta Erzsike néni a múlt héten Thürmer Gyulát, a Munkáspárt elnökét. Az abasári idősök otthonában néhányan kételkedtek, hogy a párt elnöke tényleg eljön. Sokan ígérték már, de országos politikus még nem járt ott. „Mi, kommunisták mások vagyunk. Amit ígérünk, meg is tartjuk” – mondta Erzsike néni társainak. Holcsek Józsefné a Munkáspárt tagja, elkötelezett kommunista, ízig-veérg mozgalmi ember. „A Munkáspárt nekem mindenem – jegyzi meg. – Nem értem azokat, akik a múlt évben szembeszálltak a párt többségének akaratával.” Erzsike néni Heves megyei és a gyöngyösi szervezet egykori vezetőiről beszélt. „Mondtam is nekik: nektek a szívárvány minden színe jó lenne, csak közel legyetek a hatalomhoz és a pénzhez, de én vörös vagyok és az is maradok” – tette hozzá. Erzsike néni minden erejével segíti a Munkáspártot. „Tudom, hogy

Csepelen indul jelöltként – mondta Thürmer Gyulának. – Mondja meg a csepeli kommunistáknak, segítem őket pénzzel, de nehogy szégyent valljanak!” Köszönjük, Erzsike néni, és jó egészséget!

– Munkatársunktól

Okos kutya ugatja a plakátot

Az idomítás az állat bizonyos hajlamainak s képességeinek kifejlesztése az ember céljainak szolgálatára. Az idomításnak általános szabályai nincsenek, legfeljebb azt lehet fő tanácsul felállítani, hogy az idomításnál az állat természetét s hajlamait kell alaposan megfigyelni.” (Révai Nagylexikon, XII. kötet, 373. oldal, kutyák).

Szegény állat nem tehet róla, ha láncra tartják s harci kutya-vá adják. A jámbor magyar vizslát is ringbe dobták más harci kutyákkal küzdeni.

Hosszú ideje ugatásuktól és nyüzszítésüktől hangos az ország. Újabb harc következik. A játék tétje sok-sok pénz és közel tízmillió ember. A tulajdonosok véresre dörzsölik kezüket, és ocsmány ordítózástól vérhabos a lelátó.

Állataik harcolnak, véreznék, esetleg beledöglenek a gyilkos küzdelembe.

Akik megmaradnak, visszamennek a saját kennelükbe. Két irányba vándorolnak, ha van még erejük. Láttam ilyet egyik este.

Két plakátot ugatott egy csapzott eb. Egyik plakátan a konzervatív jobboldal, a másik plakátan a liberálisok egy-egy kulcsfigurája. Azt mondják, hogy az állatok a természeti katasztrófákat is megérik.

Olyan furcsa és abszurd az egész kutyakomédia, azaz a

kampány. Vicsesnek nevezném, ha nem sejlene fel egy nemzet tragédiája a tőkés körök marakodásának eredményeként. Tragikomikus. Amerikai típusú politikai kommunikációt majmolnak egy feudális gyökereket őrző országban. A vitézek, grófok régi rozsdás kardokkal vigyázzák az ősi juszt. Közben Coca-Colát kortyolnak fulladozva, csizmáik körül kutyák csaholnak húsos konkra várva. Másfajta kutyák. Többfélék ők is, akár az emberek, egyik okosan ugat a plakátan vigyorgó bálványra, a másik nyüzszítve menekül, harmadik konkra vár.

A plakátokat tényleg csak megugatni érdemes. Különös kanyarokat téve a szocdemek „Piroskának” öltöztek. Talán félnek a farkastól? (Petőfi Sándor: Farkasok dala jutott eszembe róluk.)

A majdnem bocscai konzervatívok, végső győzelmük reményében előszedték a két munkásruhát (overallt) és rátették a fej nélküli védősisakot. Ránézek az országplakátokra és az a benyomásom, hogy két baloldali, majdnem kommunista párt keresi a dolgozó nép kegyeit. Nem alszom és nem ébredek fel. Ébren vagyok a csatogó hidegben, érzem arcomon minden hazugság jeges érintését. Munkásruha, fejtendő, vörös szín, szomorú nyugdíjak, százalékok, láthatatlan könnye-

zések színpadi kellékekkel. Tavasszal összeszedik őket és majd akkor veszik elő újra, ha szükség lesz rájuk. Munkásra, nyugdíjra. Amerikai típusú politikai kommunikációt majmolnak egy feudális gyökereket őrző országban. A vitézek, grófok régi rozsdás kardokkal vigyázzák az ősi juszt. Közben Coca-Colát kortyolnak fulladozva, csizmáik körül kutyák csaholnak húsos konkra várva. Másfajta kutyák. Többfélék ők is, akár az emberek, egyik okosan ugat a plakátan vigyorgó bálványra, a másik nyüzszítve menekül, harmadik konkra vár.

Hogy nem szakad rájuk ez a plakátdő? Hogy nem szakad rájuk a kacsalábongó palota plafonja, hogy nem szakad rájuk a szmogfelhős ég? – kérdezné Minárovics néni. Azonnali kérdéseket csak ők tehetnek fel nekünk. Mi válaszolni sem tudunk a hatalmas ricsajtól.

Demokráciában élni annyit jelent, mint nem félni, tehát ha félek, azt jelenti, hogy nincs demokrácia? Még nem félek, csak óvatos vagyok, mert olyan feljelentgetős világban élünk. Remélem mindenki olvasott a sorok között.

Fogarasi Zsuzsanna

Februári teendők a házikertben

A fűtetlen fóliák alatti termesztéshez szükséges különféle zöldségfélék magját a hónap első felében vessük el és igyekezzünk biztosítani a számukra szükséges hőmérséklet- és fényviszonyokat úgy, ahogyan azokat a múlt évben ismertem az újságunkban. Különösképpen ügyeljünk arra, hogy a kis palánták ne fázzanak meg, mert az a különféle betegségek iránti fogékonyságuk jelentős mértékű növekedését eredményezné. Hasonlóképpen ügyeljünk arra, hogy a kis palánták idejekorán, azaz már két valódi leveles korukban szét legyenek ültetve, mert az önárnyékolás is visszaveti a fejlődésüket, valamint a majdani termőképességüket is. A széttűzdeléshez a Vegasca márkanév földkeveréket javasolom, miután azt erre a célra gyártják. A tűzdelést minden esetben bőséges beöntözés kövesse, majd pedig, ha már nem vizek a kis

áttűzdelte növények, végezzük el az első permetezést is valamilyen réztartalmú szerrel, az előírt töménységgel permetlével. Ezt követően hetenként ismételjük meg ezt a permetezést a kiültetésig, sőt még azt követően is, mert a gyorsan fejlődő palánták új leveleit is védeni szükséges. A tápanyagigény kielégítése történhet Alginit-oldattal is, amely tartalmazza az összes palánta nevelését a használaton kívüli hűtőszekrények igénybevételével is megoldhatjuk, úgy, ahogyan arról ugyancsak a tavalyi cikkeimben írtam. A szükséges hőmérsékletet forró vízzel töltött flakonokkal nagyon jól lehet szabályozni. Érdemes élni ezzel a lehetőséggel.

Cs. Nagy László

Hirdessen A Szabadság hetilapban!

Többszöri megjelentetésnél kedvezményt adunk.
Várjuk megrendeléseiket!

Részletes információ: Huszár Zsófia
Telefon: 313-5420

Lapunkat rendszeresen szemlézi Magyarország legnagyobb médiatitelye az

»OBSERVER«

BUDAPESTI MÉDIAREGULÁTO KFT.
1084 Budapest, Auróra u. 11.
Tel.: 303-4738. Fax: 303-4744
E-mail: marketing@observer.hu
http://www.observer.hu

OLVASSA, TERJESSZE, TÁMOGASSA!

A Szabadság Alapítvány
számlaszáma:

OTP 11705008-20441997

TÚL JÓ VÁLASZOK

Életemben kevés dolgot bántam meg annyira, mint mikor kapásból és hatásosan sikerült megfogalmaznom egy-egy sértő mondatot. A dadogva, nehézkesen elmondott durvaságokat a címzettek inkább elnézik és megbocsátják, mint a nyílegyenesen célba találó gorombaságot. Két-három ilyen eset is felmerül bennem, abban bízom, hogy ha leírom őket, talán nem nyomaszt tovább az emlékek.

*

Még az Antall-kormány idején történt, hogy egy nagykövetségi fogadáson – akkoriban még én is megfordultam ilyen helyeken – találkoztam N. úrral, a Magyar Televízió akkori első emberével. Nem kerestem a beszélgetést vele, de megállított, és pohárral a kezünkben szóba elegyedtünk:

– Jól ítélem meg, Moldova úr, hogy Ön elszánt ellenfele a kormányunknak?

Nehéz lett volna azt felelnem, hogy rosszul látja. Valóban megettem minden tőlem telhetőt az új polgári rezsim ellen; legalább százötven cikket írtam az adott időszak két legfontosabb ellenzéki lapjába, a Magyar Hírlapba és a Hócipőbe, felléptem kabarékban, volt egy heti rádiós rovatom, ott is hangot adtam meggyőző-désemnek.

– Igen, azt hiszem, nem téved.
– Ezt a mi kormányunk is tudja, és meg kell hogy mondjam, nehezelt Önre!

– Sajnálattal hallok, de hát nem tetszünk mindenkinek, mint ahogy nekünk sem tetszik mindenki.

Már két-három perce csevegtünk ilyen emelkedett stílusban, mikor az ide-oda sodródó tömegeből odalépett hozzánk B., az Antall-kormány egyik minisztere.

Még soha nem találkoztunk, széles mosollyal várta, hogy bemutatassanak neki. N. egy udvarias kézműdolgot tett:

– Engedd meg, hogy bemutassam neked Moldova urat!

B. arca abban a pillanatban ellenségessé me-revedett, és hogy elkerülje a parolát, egy reflexmozdulattal a háta mögé kapta a kezét. Megráztam a fejemet.

– Nem kellene félni egy kézfogástól, miniszter úr, a tehetség nem ragályos! – mondtam, és továbbléptem.

*

A másik eset a televíziós „Össztűz” műsor felvételén történt. Két oldalról Havas Henrik és Juszt László szorongatott. A beszélgetés, mint oly gyakran, most is Kádár János személyére terelődött. Elmondtam, hogy én bizony minden év júliusának második szombatján kimegyek a Fiumei úti temetőbe, és lerakom a magam szerény virágát az „Öreg” sírjához. Talán még azt is hozzátettem, hogy Kádár János jól „választotta ki” halálának időpontját, mert ilyenkor tavasszal olcsó a virág, az árusok kétszáz forintért adnak öt szál szegfűt, novemberben egy ilyen csokor talán ezerbe is kerülne, és az emlékező szegények – mert ők emlékeznek igazán Kádárra – aligha tudnák megfizetni. Havas nem volt hajlandó meghatódni:

– Megmondaná, hogy miért épp hozzá jár ki?
– Én nem vagyok elfogult, nagyon szívesen kimennék más politikusok sírjához is. Ha óhajtja, fel tudok sorolni néhány nevet.

Kész, a beszélgetés egyből leült.

*

A harmadik eset is a televízióban történt. Bent a stúdióban azt fejtettem, hogy az ország lakosságát nem egy vízszintes koordináta mentén kell elhelyezni: ki mennyire jobb-, illetve baloldali alapállású. Sokkal többet fejez ki egy függőleges tengely, mely azt mutatja, hogy ki milyen anyagi színvonalon él, és a 0 pont körülük, illetve egyenest a negatív tartományba tartozók, vagyis a szegények mellett kell kiállnia minden tisztességes embernek – ilyen értelemben magának is szegénnyé kell válnia.

Jelenésem után a stúdióból kijövet az előtérben az egyik jobboldali párt vezetőjével találkoztam. Épp a sminket rakták fel rá, szénpítkezés közben az oldalt álló monitoron végignézte a szereplésemet. Bájjos mosollyal nézett rám: – Én is szeretnék beállni a szegények közé.

Megráztam a fejem:

– Félre tetszett érteni: lelki szegényeket nem veszünk fel!

Éjféli Napsütés

SZATÍRÁK ÉS KARCOLATOK (RÉSZLETEK)

Csak távozóban, kint az udvaron fogtam fel, mekkora gorombaságot mondtam. Valahogy mégsem, most sem bánom.

A DODZSEMVERSENY

– A Monte Carlo-i kaszinóban lézerrel cinkelik a lapokat, a soroksári kártyaklubban fokhagymával – mondta B., a decens filozófia docens.

Ugyanez a színvonalbeli különbség mutatkozik meg a politikai versengésben is, például a választási hadjáratokban. A nyugati demokráciákban ezek leginkább autós vetélkedőkhöz hasonlítanak, egy versenypályán elindul néhány formatervezett, irtózatosszerű kocsis és sokszáz kilométeres távon eldöntik, hogy melyikük a legjobb. Nálunk viszont ezeket a viadalokat egy városi dodzsem-arenában szották megrendezni – most is itt került rá sár, illetve sor.

A placc maga eléggé lerobbant, tizenöt évvel ezelőtt építői ideiglenes használatra szánták, amíg felépül a népi-nemzeti-urbanus vurstli. A betont keresztben-hosszában árkok szabdalják, a különböző ígéretekkel csak felében-harmadában sikerült feltölteni őket. A kocsikban is ott hevernek még az előző futam hulladékai: újságok, röpcédulák, letépett plakátok, a kormányon néhány fennakadt szóvirág, a négy év nyilvánvalóan kevés volt ahhoz, hogy eltakarítsák.

A rendezők szigorúan ügyeltek a szabályokra, versenybíróknak a közeli Állatkertből hívtak át egy szemüveges sólymot, melynek lábláncát a pálya tulajdonosa tartotta a kezében.

A sólyom ismertette a kírását: a kocsik nem okozhatnak szándékos karambolt, nem léphetik túl az óránként 120 kilométeres sebességhatárt. Egy a szokásostól eltérő módosítást iktattak be: a kocsiknak nem előre, hanem hátrafelé kell haladniuk, a vezetőnek megkönytyítésére visszapiantó tükröket szereltek fel.

A versenybíró megadta a jelet, a mezőny elrajtolt. Jónéhányan indultak, de hamarosan kiderült, hogy a győzelemre csak két kocsis számíthat. Nehezen lehetett őket megkülönböztetni egymástól, az egyik – az előző futam győztese – rózsaszínű, a másik narancssárga volt – ez utóbbit két fordulóval ezelőtt nyert. Csak az adott némi útbaigazítást, hogy az egyik balra, a másik jobbra kezdte el a maga köreit. A közönség izgalommal követte a párharcukat, nem tudták, hogy a pályatulajdonos már rég megvásárolta mind a kettőt, nem kívánta megkockáztatni, hogy egy idegen érdekeltségbe tartozó kocsis nyerjen.

Kisebbségi teljesítményű dodzsemek is elindultak, de ezeket a két nagy fokozatosan kiszorította a perifériára, ahol az áramszedőjüknek felülről már nem biztosítottak energiát, így a futam végéig már nem tudtak elindulni. Az utasaik vagy elhagyták az arenát, vagy átültek a két versenyben maradt dodzsem valamelyikébe. Egy kalapos hölgyvezető nem vette észre, hogy már rég nincs alatta kocsis.

Néhány kör után azonban az addig többé-kevésbé áttekinthető rend felbomlott. Mind a két nagy dodzsem irányt változtatott és elindult a közép felé, ahová egy piros-fehér-zöld kör volt felfestve. Itt már nem törődtek a figyelmeztetéssel, mely tiltotta a szándékos karambolt, kiméletlenül egymásnak rontottak, akár Kun Béla a magyarságra. Mivel nagyjából egyforma erők voltak, az összecsapás nem járt eredménnyel. Versenybírói döntést vártak, de a sólyom időközben letépte a láncát és elroptul a Mecsekbe.

A verseny folytatódott. Mint az előző futam győztese, a rózsaszínű dodzsem indult előnyösebb pozícióból, de a legénysége mindvégig

érezte a tarkóján az üldöző narancssárga kocsiban ülők hideg leheletét, sőt, a sorrend hamarosan meg is változott, a követők az élre kerültek és tetemes előnyt szereztek.

A rózsaszínűek vezetőit cserélték, a régit kiölték a kocsiból. Az utód néhány gyors átalakítást hajtott végre, menet közben átfestették a dodzsemet, sőt, a motor helyébe is egy magnetofont szereltek, mely Bee Gees és egyéb slágereket játszott. Motor híján a dodzsem nem haladt, de a benn ülők ezt „lendületben a dodzsem” kiáltásokkal ellensúlyozták.

A versenyben áttekinthetetlen kavargás következett be, az eredetileg jobbra tartó dodzsem balra fordulva próbált újabb utasokat felvenni, a rózsaszínűek pedig a kocsijukat magasba emelve jobbfelé szaladtak. A két legénység újra összecsapott, az egyik oldalról szőlőt dobáltak, a másiktól adóíveket hajigáltak.

A mutatóvénos már becsöngette az utolsó kört, de mindenki tudta, hogy a végeredmény nem a pályán fog eldőlni, a vesztes mindenképpen óvást jelent be, azonban már szedik be az új futam nevezési díjait.

KETTŐS KÖTÉS

– Kint ültem a szülőszoba előtti folyosón, bent az ajtó mögött a nagyobbik lányom vajúdott első gyerekével – mondta B., a decens filozófia docens –, úgynevezett „apás szülés” volt, a vóm is bement, egyedül maradtam.

A terhesség hónapjai alatt komplikációk nem mutatkoztak, a vizsgálat már megmutatta, hogy fiú érkezik, a nevé is eldöntöttük: Simonnak hívják majd, otthon minden készen várta, a kiságytól a rugdalózdóig, gyomromat mégis marokra fogta az idegesség.

Tudtam, vagy legalábbis úgy képzeltem, hogy ezek az utolsó percek a legnehezebbek. Valaha hosszú hónapokat töltöttem pilóták között, valamiféle erkölcsi kódexet segítettem szerkeszteni, jól éreztem magam a társaságukban, a repülő és a filozófus rokonszakma, mindkettő a levegőből él. Ők magyarázták el nekem, hogy mindig a leszállás a legkockázatosabb manőver, ilyenkor következik be a bal eseteknek több mint a fele. Most a születést folyosóján úgy éreztem, hogy egy repülőgép közeleg, fedélzetén számomra a legkedvesebbel, és a kivilágított város fölött ereszkedik lefelé. Annyira beleéltem magam ebbe a képbe, hogy szinte a motorok zúgását is hallottam. Istenem! – mondtam magamban, én a következő ateista és alkalmi hívó –, csak leszállna békében, biztonságban.

Nem bírtam úgy maradni, sőtára indultam a folyosó hosszában. A mindennapokban fontosnak tűnő küzdelmek jelentéktelenné váltak, kihulltak a gondolataimból, elképzelhetetlennek tűnt, hogy szánhattam rájuk szívemet és agyamat.

Csak az foglalkoztatott, hogy íme, megjelenik a legújabb nemzedék, mely helyébe lép majd a mi generációnknak – mondhatnám úgy is, hogy degenerációnknak, hiszen annyira eltorzulunk a Történelem porölyvései alatt. Mi történik velem, milyen helyet talál majd a világban magának?

A séta sem csillapította le bennem a feszültséget, visszaültem a fehérre mázolt padra, könyvet vettem a kezembe, de nem fogott a fejem. A filozófust az elbűvölteti meg a normális emberektől, hogy nem szokott filozofálni. Isterős terepen, elvont témákban halad, melyeken a halhatatlanok már kényelmes ösvényt tapostak ki, most azonban nekem azt a sorsot kellett felmérnem, melyet magam élek meg.

Csak közhelyek jutottak az eszembe, nem tudtam jobbat. Az emberiség történetének örök láncolatát úgy éljük meg, hogy kettős kötés tart minket: az egyik fölfelé, a szüleinkbe kapcsol, a másik lefelé, a gyerekeinkhez. A felső kötés annyit jelent, hogy tisztelem apámat-anyámat, ha rászorulnak, gondozom őket – de felelősség nem terhel értük. Ha a szülők hibáznak, netán bűnököt követnének el, ezért csak a legaljasabb politika vonja felelősségre a gyerekeket is. Ezt a kapcsolatot a Halál előbb-utóbb felbontja, csak az Isten, az örök kezes és örök jótálló lebeg fölöttünk, fényben, mégis láthatatlanul.

A gyerekeimhez való kapcsolat viszont sohasem évilhet el. A saját születésemről nem tehetek – az megkérdészet volna, erősen kétséges, hogy döntök –, a gyerekeimről viszont igen. Ők nem kíváncsiak erre a világra, én hívtam ide őket a meg nem születettek csillagáról, soha senki sem menthet fel a hozzájuk fűződő kötelmeim alól. Emlékszem rá: mikor húszegynéhány évvel ezelőtt elújságottam egy öreg barátomnak, hogy megszületett

a lányom, gratulált, de szánakozó mosollyal hozzátette:

– Most aztán egy életre hozzáláncoltad magad a gályapadhoz!

Ha hiányzik valamelyik kötés, az ember tartása bizonytalanná válik, akár az alul vagy felül rosszul rögzített vitorla. (Ha a párhuzam nem stimmelne, elnézést kérek a nagy hullámok lovagjaitól.) A mi „degenerációnk” hamarosan elmegy a járt úton, nemcsak a természet, hanem a politika is siettetni a távozásunkat. Mi lesz az én lányaimmal is a „felső kötés” nélkül? Hátha az Isten már belefáradt az állandó helytállásba az esendő ember helyett, és elfordítja a tekintetét. A mi szüleinket még pótolta, de minket már nem lesz hajlandó helyettesíteni, ahogy végignézem a történelmünket, meg lehet érteni Őt.

Csak az „alsó kötés”, a saját gyermekei iránti kötelességtudat tarthatja lábón a lányomat, a temetésünkről is haza kell majd sietniük, hogy enni adjanak nekik. El sem képzelhető felmentés, értünk Isten felel, a gyerekeinkért mi.

Közben bentről éles sivitás hallatszik, Simon tudatja érkezését, a repülő leszállt.

– Isten hozott! – mondom magam elé hangtalanul. – Minden jót ezen a fehér világon!

A FELMONDÓLEVÉL

– Néhány ember úgy születik, hogy az Isten nem figyel, mikor megteremti őket, kihagyja belőlük az önzést, a hiúságot, a megalkuvást és a többi, az élethez feltétlenül szükséges tulajdonságot – mondta B., a decens filozófia docens –, Isten javára kell írni, hogy csak ritkán követ el ilyen hibát, ha most nevetek kénél, hirtelenjében csak egyet tudnék említeni: doktor Moharos Sándorét.

Moharos szakmájában, irodalomtörténész-ként és újságíróként is a legjobbakkal tartozott, de az igazi teljesítménye a politikai élet útja volt. 1944-ben még a tizenhetedik életévét sem töltötte be, mikor szülővárosában, Salgótarjánban fegyverrel harcolt a német megszállók ellen.

A felszabadulás után felkerült Budapestre, részt vett a népi kollégiumok szervezésében, folyóiratot szerkesztett, tanított a Tisztáképző Akadémián. Túl sokáig megőrizte magában az induló évek régi forradalmi szellemét, és a dorgálás ellenére sem volt hajlandó változtatni ezen. Előbb eltávolították a katedrálról, aztán belekeverték a Rajk-ügy egyik oldalpéchébe, és lecsukták.

Akadnak emberek, akikre kár pazarolni a drága börtönt, kiszabadulása után Moharos nem bírt megnyugodni. A Rákosi Máttyás leváltását követelő mozgalom élére állt, de a partra vetődött cápa utolsó farkcsapásával még leterítette őt, újra megkopogtatta a maga tégláját a börtön falában. Megint kiszabadult, de beszállt az 1956 októberi felkelés előkészítésébe, amiért újfent lecsukták.

Nem járt messze az igazságtól, aki úgy fogalmazott, hogy Magyarországon minden jelentősebb politikai fordulat Moharos letartóztatásával kezdődött. Mielőtt az új és a még újabb hatalmi csoportosulás elnékelhetne volna önmaga tiszteletére a Himnuszot, a gyűlés vezetője megkérdezte, hogy Moharos már lakat alatt van-e, és ha megnyugtató választ kapott, csak akkor adott jelet, hogy felhangozhat nemzeti imádságunk.

Legutolsó szabadságvesztéséből Moharos a nagy 1963-as amnesztiával szabadult. A börtön kapuján kilépve senki sem várta: a felesége meghalt, a fia elzúllott. „Térdig érő priuszával” értelmiségi állást nem kaphatott, egy túlnyomórészt volt rabokat foglalkoztató fémüzemben helyezkedett el segédmunkásként. Senkinél nem jelentkezett panasszal vagy protekciót kérve, ha rajta múlik, a gyárból ment volna nyugdíjba.

Aligha létezik lassúbb folyamat, mint hogy a Hatalom némi bölcsességre tesz szert, de egy idő után az illetékesek belátták, hogy veszélyesek azok a Moharoshoz hasonló emberek, akiknek adósa a világ, jobb megengesztelni őket. Engedélyezték, hogy visszatérhessen szellemi munkakörbe, az Irodalomtörténeti Intézetben kapott egy kutatói státust. Utolsó műszakján Moharos ólomból öntött magának egy miniatűr méretű, de majd félkilós Lenin-szobrot, és azt vitte magával emlékkül.

Új helyén Moharos két munkaköpenyt húzott, adatgyűjtő cédulákat töltögetett ki, katalóguslapokat gépelt. Egy idő után felengedett a rá kiszabott szilencium, megjelenhettek a könyvei, felkeltették a szakmai körök érdeklődését, sőt, mivel az olvasható stílusú írók közé tartozott, közönségsikert is aratott.

(Folytatjuk)

A választások jegyében

Kampánykezdet Kőbányán

Előre hozott, nem hivatalos kampánynyitó megmozdulásnak volt tekinthető Thürmer Gyulának, a Magyar Kommunista Munkáspárt elnökének január végi kőbányai látogatása és két utcai rendezvényen való részvétele.

„Az utca a miénk. Az utcán látnak, hallanak bennünket. Ezért akarunk utcai rendezvényeket. Nem nagyokat, de láthatóakat” – ezek, a Központi Bizottság január 21-ei ülésén Thürmer Gyulától elhangzott gondolatok jegyében szervezte a Magyar Kommunista Munkáspárt – a kórház-privatizáció elleni aláírásgyűjtési és a most folyó „Párbeszéd az utca emberével”, akcióban edződő – kőbányai szervezete a párt elnökének kerületi látogatását.

Az első helyszínen, a Kőbányai Bazárnál a megjelent mintegy húsz lelkes kommunista – valószerűleg a nagy hideg miatt – eleinte nem nagyon volt kinek átadniuk „A Szabadság” hetilapunkat és a választási programunkat. Csak szívtárogatok az emberek a más-kor oly nagy forgalmú, olcsó vásárlási lehetőséget kínáló piacra, de amikor *Fleger Tamás*, a helyi elnök bemutatta, üdvözölte Thürmer elvtársat, a bejárat előtti kis teret betöltötték a hirtelen „előkerült” érdeklődők: vásárlók, eladók.

Nagy figyelemmel hallgatták a Magyar Kommunista Munkáspárt elnökének szavait, amelyekben rámutatott a kapi-

talizmus bűneire, tarthatatlanságára, és a Munkáspártot mint egyetlen lehetőséget ajánlotta az országgyűlési választások előtt, mely nem csak szavakban, választási ígéretként foglalkozik a dolgozók, kisvállalkozók, nyugdíjasok, „kisemberek” problémáival, gondjaival.

A látogatás második helyszínén, a kőbánya–kispesti metró végállomáson egészen más helyzet fogadta a három gépkocsival, tizenkét aktivistával átvonuló, a kispesti utasokkal kiegészült kőbányaiakat.

Idő sem nagyon volt kikapcsolni a propagandaeszközöket, az itt tömegével jelentkező járókelők türelmetlenül, valóságilag kitepték az újságot, a programot az épp hogy berendezkedő aktivisták kezéből. Az utcai sajtótájékoztatóra a meghirdetett kezdés előtt megérkezett tévéstábok már az anyagok ajánlását, osztogatását is bemutatták és egy-egy riportot is készítették az ott tüsténkedő párttagokkal.

Szépen fogyott az aktivistáink főzte, kínálta forró tea és az erre az alkalomra – Kaufmann elvtársnő, a „kőbányai mesterzakács” által – készült finom pogácsa is. Ami legalább ilyen

fontos volt, eközben hatszáz darab újságot és ezer darab választási programot tartalmazó szórólapot adtunk át az egy pillanatra megálló ránk figyelőknek.

Thürmer elvtárs a tájékoztatója után elbeszélgetett a hozzá kérdésekkel, felvetésekkel fordulókkal, a támogatásukat kifejező érdeklődőkkel. Többen elismerően szóltak arról, hogy a pártelnök a nagy hideg ellenére is vállalja az időnként bizonytalanul is válható utcai megmérettetést és nem valami jól fűtött sportcsarnokban beszél a híveivel.

Az „utca emberei” között szerencsétlen „színfoltot” képviseltek az éppen ott nagyszámban, ingyen ebédre várakozó munkanélküliek, hajléktalanok. Mindannyian a rendszerváltás áldozatainak mondták magukat és azt is kijelentették, hogy „Kádár idején” a sorsuk ilyen alakulását el sem tudták volna képzelni.

A minden elemében hasznos és követendő kőbánya–kispesti esemény után az átfázott, de lelkes kis csapat visszatért az elnöki látogatásra szépen előkészített Kada utcai párhelyiségbe. Az itt megjelent mintegy negyven párttag és szimpatizáns nagy érdeklődéssel hallgatta Thürmer elvtárs szavait a jelöltállítás és a propagandaanyagoknak a választókhoz való eljuttatása szükségességéről.

F. T.

Alakuló ülés Egerben

Szombaton Egerben, az Uránia Filmszínház kamaratermében tartott gyűlésen megalakult a városi pártszervezet is. Az alakuló ülés levezető elnöke Mészáros Endre, a Magyar Kommunista Munkáspárt Heves megyei elnöke volt.

A jelenlévők egyhangúlag elfogadták a jelölteket a városi vezetésbe. *Rózsa Sándor* lett Eger város pártelnöke, *Farmosi István* elnökségi tag és *Juhász*

Juhász Norbert

Norbert elnökségi tag, akit egyúttal a Központi Bizottság tagjának választottak. Ő egyeb-

ként a Munkáspárt jelenlegi legfiatalabb KB-tagja: tizenhat éves. Ebből is látszik, hogy a fiatalok egyre jobban érdeklik a Munkáspárt által képviselt politika iránt. *Vajda János*, a Munkáspárt alelnöke bátorító szavakat mondott a jelenlévőknek, valamint a kopogtatócédula-gyűjtéssel kapcsolatban tervet egyeztetett. Bemutatkozott Eger város munkáspárti képviselőjelöltje: *Balogh Attiláné*.

K. I.

Rajt Pest megyében

A Munkáspárt Pest megyei elnöksége képviselőjelöltekkel, területi elnökökkel és alapszervezeti titkárokkal találkozik, értekezletet tartott. *Mendel Lajos* elnök bejelentette: az ország egyik legnagyobb területén, Pest megyében mind a 16 választókerületében sikerült jelöltet indítania a Magyar Kommunista Munkáspártnak.

A jelöltek kiválasztásához szilárd alapot adott a tavalyi csepeli kongresszus. A kommunisták ki-tartották a *Thürmer Gyula* vezette elnökség és a Központi Bizottság mellett, míg az ellenzék külön szervezkedett. Pest megyében csupán Monoron *Gál Jenőné* és társai csatlakoztak a Vajnai-féle csoport-hoz, a többiek – a többség – viszont nem tartott velük.

Ilyen előzmény után készülnek a Pest megyei kommunisták az áprilisi megmérettetésre. A „tizenhatok” névsorában elkötelezett személyek nevei olvashatók: *Major Lászlóé, dr. Nagy Zoltáné, Mendel Lajosé, Kaldenecker Gézáné, Szabó Átiláé, Szalai Lászlóé, Szűcs Attiláé, Szepesi Péteré, Kupi Lászlóé, Jakócs Gáboré, Buza Róberté, Kovács Istváné, Nagy Jánosé, Gellér Máriáé, Pintér Zoltáné és Forró Csabánéé.* Kampányukat segítik az egyes választókerületekből befizetett pénzek. A legtöbbet, 86 ezer forintot az időközben elhunyt *Kibili Jánosné* gyűjtötte össze segítőivel Budakeszin. Monorról, az ellenzék-

kiektől egy vasat sem kapott az elnökség! Gödöllő kommunistái viszont 46 ezer forinttal járultak a közös kiadásokhoz.

El kell végezni minden feladatot és lelkesedni! – *Mendel Lajos* szavai már a közeli napokra szóltak. Figyelmet érdemel és követésre való *Varga Ferenc*, péceli titkár közfelfutása a választókhoz. Piaci napokon, szerdán délután és szombaton délelőtt standot állít fel a forgalmas helyen, így adva alkalmat a találkozásra a Munkáspárt iránt érdeklődőknek. Kistarcsára és Nagytarcsára is kitelepül minden héten egy-egy napra a kampány idején az ajánlószervények begyűjtésére.

Az értekezlet a választás előkészületeiben tevékenyen részt vett helyi pártvezetők munkájának elismerésével zárult. *Árvai János* csömöri, *Gellért István* érdi alapszervezeti titkárnak és *Takács Pálné* illófi gazdasági felelősnek Pest megye elnöke Aranyjélvény kitüntetését adott át. *Tabányi Jánosnak, Lajos Sándornak, Sík Tibornak, Kátai Szil-*

K. A.

Kommentár nélkül

A velem készített interjú már nyomdában volt, amikor lapzárta előtt megkaptuk a Legfelsőbb Bíróság végzését a Munkáspárt beadványával kapcsolatban. Ami az interjúban még kérdéses volt, arra most már választ kaptunk. A Legfelsőbb Bíróság elutasította a Munkáspárt beadványát, és ezzel zöld utat adott a Fratanolo-féle szervezet választási indulásának.

A Legfelsőbb Bíróság elvetette a mi kérésünket, arra hivatkozva, hogy „nem a választási szervek, hanem a nyilvánosság védelmére elrendelő bíróság feladata az egyes társadalmi szervezetek elnevezése eltéréseinek vizsgálata”. Magyarán: ha Baranyai megyei bíróság bejegyezte a Fratanolo-féle szervezetet, akkor az OVB nem tehet semmit, s persze, a Legfelsőbb Bíróság sem.

A Legfelsőbb Bíróság eldöntötte azt a kérdést is, hogy a politikában kevésbé járatos választót nem téveszti-e meg, ha két pártnak hasonló, nagyon hasonló a rövidítése. Íme a végzés: „a Munkáspárt elnevezés a Munkáspárt 2006 elnevezéstől jól elkülöníthető”. Eddig a legfőbb bírói szerv döntése.

Ilyenkor, persze, párttagjaink sok kérdést tesznek fel. Példának okáért, mi lesz, ha

A hét idézete

„A tiszta demokrácia a munkások elboldondítására törekvő liberálisnak a hazug frázisa... A polgári demokrácia bár nagy történelmi haladás volt a középkorhoz képest, mindig szűk, korlátozott, hamis, képzetes, paradiesom a gazdagok, csapda és csalás a kizsákmányoltak, a szegények számára – és a kapitalizmus alatt nem is lehet ez másként.”

(*Vlagyimir Iljics Lenin A proletárforradalom és a renegát Kautsky (1919), Lenin Összes Művei, 37. kötet, 238–239. oldal*)

BÚCSÚZUNK

Meghalt Horváth Sándor elvtárs, a Központi Bizottság tagja, a Munkáspárt Győr megyei elnökhelyettese. Idén lett volna 60 éves. A pártnak 1969 óta volt tagja.

Kemény, harcos út áll mögötte. A rábaszentmihályi falusi gyerek fiatal szakmunkásként a győri vagongyárban kezdte munkáséletét, tanult és középvezetővé vált, pártvezetési titkár lett. A rendszerváltás a vagongyári önálló Munkásör zászlóalj parancsnokaként érte. Nem tudott belenyugodni a megváltozott, kapitalista rendszerbe, azzal állandó harcban állt.

Kezdetektől tagja volt a Munkáspártnak, Csorna területi elnökként, majd 2001-től megyei elnökhelyettesként, elvhu kommunistáként dolgozott. 2002 óta volt tagja a KB-nak. Három ciklusban volt országgyűlési képviselője a 5. választási körzetben. Szervezte és vezette a győri Munkáskör eseménydús életét. Aki ismer-te, az tisztelte tiszta elvi szilárdságáért, emberszeretetéért. Állandóan „nyüzsgő” életben hűséges társa volt felesége, Kati asszony. Rajongva szerette gyermekeit, unokái csingtek rajta.

Halála nagy veszteség pártunknak. Családja, hozzátartozói gyászában osztozunk.

Emlékét őrzi a Magyar Kommunista Munkáspárt tagsága.

Sipőcz Sándor

hogy a Munkáspárt kommunista útja az egyetlen lehetséges út a mai viszonyok között, ha hűek maradunk a munkásokhoz, a dolgozó emberekhez és eszméinkhez.

A Fratanolo-féle szervezet ügyében tettük azt, amit mindig is mondtunk. Kihasználunk a polgári demokrácia adta lehetőségeket. Sejtettük, hogy ennyi van benne. Most a politikai munka a döntő. Menjünk a választókhoz, világosítsuk fel azokat, akik számára nehezen elkülöníthető a két név. Ne feledjük: mi nem csupán Munkáspárt vagyunk, mi Magyar Kommunista Munkáspárt vagyunk. Ez pedig valóban megkülönböztet bennünket mindenkitől, a vörös színbe öltözött MSZP-től is, a baloldali jelszavakat ismételtető Fidesztől is, nem is beszélve másokról. A szavazólapon a mi teljes nevünk is rajta lesz. A választó ezt is olvassa. A kommunista szóban pedig minden benne van, amivel sikert remélünk elérni: hitvallásunk, következetes kiállásunk a munkás, a dolgozó mellett.

Thürmer Gyula

A hét vicce

Egy ember felmásklik a Szabadság hídon a tulomadárhoz. Kivonul a rendőrség, lezárják a hidat, agítálgat az illetőt, hogy jöjjön le. Nem akar kötélni állni, mire a parancsnok felküldi az őrmestert, hogy hozza le.

Az őrmester felmásklik, pár szót vált vele, majd lekiált: Hadnagy úr! Azt mondja, hogy nem jön le, mert ő egy szabad ország szabad állampolgára, azt csinál, amit akar.

Mire a hadnagy: Hagyd békén, nem látod, hogy külföldi?!

VESZTESÉGEINK

Tatár István, aki 1947 óta volt a párt tagja, 87 éves korában elhunyt. *Budapest, XIII/18-as alapszervezet*
Baranyi János, aki 1946 óta volt a párt tagja, 77 éves korában elhunyt. *Oroszlányi alapszervezet*
Varga Lajos, aki 1938 óta volt a párt tagja, 81 éves korában elhunyt. *Budapest, X. kerületi alapszervezet*
Palkovics Janka, aki 1970 óta volt a párt tagja, 57 éves korában elhunyt. *Zirci alapszervezet*
Dejzö Gáborné, aki 1946 óta volt a párt tagja, 78 éves korában elhunyt. *Budapest, II. kerületi alapszervezet*
Garami Ferencné, aki 1961 óta volt a párt tagja, 100 éves korában elhunyt. *Miskolci alapszervezet*
Dr. Gyimesi Lajosné, aki 1951 óta volt a párt tagja, 87 éves korában elhunyt. *Budapest, III/5-ös alapszervezet*

EMLÉKÜKET KEGYELETTEL MEGŐRIZZÜK

A Szabadság

A Munkáspárt központi politikai hetilapja
 Felelős szerkesztő: Szabados Judit
 Szerkesztőség: 1082 Budapest VIII., Baross utca 61.
 Telefon: 313-5420 (közvetlen); 334-1509/22 m. Telefax: 313-5423
 Lapterjesztés: Szigeti Endréné, tel.: 334-1509/23 m.
 A Szabadság e-mail címe: mp400@axelero.hu;
 internetcím: www.aszabadsag.hu

Kiadja: a Progressio Kft., a kiadásért felelős: Vajda János igazgató
 ISSN 0865-5146
 Hírlapárúsítás formájában terjeszti a Lapker Rt. Budapest és vidéken.
 Előfizetésben terjeszti a Magyar Posta Rt. Hírlap Üzletága,
 1008 Budapest, VIII. ker., Orczy tér 1.
 Előfizethető valamennyi postán, a kézbesítőknel, e-mailen:
 hírlapelofizetes@posta.hu, faxon: (06-1) 303-3440.
 További információ: 06 (80) 444-444.
 Előfizetési díj: egy évre 5520 Ft, fél évre 2760 Ft,
 negyedévre 1380 Ft, egy hónapra 460 Ft.
 Szedés, tördelés: Progressio Kft.
 Nyomtatás: Oláh Nyomda, 1211 Budapest, Központi út 69-71.
 Felelős vezető: Oláh Miklós vezérigazgató.

A Munkáspárt internetcíme: <http://www.munkaspart.hu>